EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel, 27.02.1997
KOM(97) 23 lopull.

KOMISSION TIEDONANTO
NEUVOSTOLLE JA EUROOPAN PARLAMENTILLE

DIREKTIIVIEN

75/439/ETY, 75/442/ETY, 78/319/ETY ja 86/278/ETY

SOVELTAMISESTA JÄTEPOLITIIKASKA

JOHDANTO

Jäsenvaltiot ovat velvollisia laatimaan komissiota varten määräajoin erilaisia kertomuksia jätehuoltoa koskevan yhteisön lainsäädännön täytäntöönpanosta, ja ne ovat arvokas väline, jonka avulla pyritään varmistamaan tämän politiikan soveltamisen seuranta. Käytännön kokemukset ja tämän välineen avulla saadut tulokset ovat kuitenkin osoittautuneet hyvin vaihteleviksi.

Näiden kertomusten perusteella olisi näet oltava mahdollista arvioida yhteisön lainsäädännön soveltamisen tilaa koko yhteisön alueella, varmistaa hyvin toteutunut avoimuus sekä tarjota asiaan liittyvää tietoa yleisen mielipiteen muodostamista varten. Lisäksi tehokas jätehuolto, joka myös mahdollistaa sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan, edellyttää laajaa valvontaa. Tätä tavoitetta ei ole kuitenkaan saavutettu. Vuoden 1975 jälkeen on julkistettu ainoastaan yksi kertomus, jossa käsitellään yhteenvedonomaisesti neljää jätealan direktiiviä (SEC/89/1455 lopullinen). Kertomus perustui seitsemän jäsenvaltion toimittamiin vastauksiin.

Vähentääkseen mainittuihin velvoitteisiin sisältyvien säännösten kirjavuutta sekä määräaikojen että sisällön osalta neuvosto antoi vuonna 1991 direktiivin 91/692/ETY, eräiden ympäristöä koskevien direktiivien täytäntöönpanoon liittyvien kertomusten standardoinnista ja järkeistämisestä. Jätealalla laaditaan joka kolmas vuosi kansalliset kertomukset, jotka pohjautuvat komission laatimaan kyselykaavakkeeseen. Komission on tarkoitus julkaista jätealaa koskevat ensimmäiset, ajanjakson 1995-1997 kattavat yhteenvetokertomukset vuoden 1999 puolivälissä.

Tämän tiedonannon tavoitteena on tiedottaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle seuraavien neuvoston direktiivien soveltamisesta vuosien 1989 ja 1994 välisenä aikana: direktiivi 75/439/ETY[1] jäteöljyhuollosta, direktiivi 75/442/ETY[2] jätteistä, direktiivi 86/278/ETY[3] ympäristön, erityisesti maaperän, suojelusta käytettäessä puhdistamolietettä maanviljelyssä ja direktiivi 78/319/ETY[4] myrkyllisistä ja vaarallisista jätteistä. Näin vältetään tämän kertomuksen ja direktiivin 91/692/ETY nojalla laadittavan kertomuksen päällekkäisyys.

Tässä kertomuksessa ei tarkastella Itävaltaa, Ruotsia eikä Suomea, koska nämä maat liittyivät Euroopan unioniin vasta tammikuun ensimmäisenä päivänä 1995.

---

1 EYVL N:o L 194, 25.07.75, s. 23

2 EYVL N:o L 194, 25.07.75, s.39

3 EYVL N:o L 181, 04.07.86, s. 6

4 EYVL N:o L 84, 31.03.78, s. 43

NEUVOSTON DIREKTIIVI 75/442/ETY JÄTTEISTÄ, MUUTETTU DIREKTIIVILLÄ 91/156/ETY

1 JOHDANTO

Direktiivi 75/442/ETY muodostaa jätehuoltoa koskevan yhteisön politiikan lailla säädetyn kehyksen. Se tuli voimaan vuonna 1977, ja sitä muutettiin vuonna 1991 muuttuneen tilanteen huomioon ottamiseksi ja vuoden 1989 yhteisön jätehuoltostrategiassa esiin tuotujen pääperiaatteiden sisällyttämiseksi direktiiviin, nimittäin jätteiden tuotannon ehkäisemisen, niiden hyödyntämisen ja niistä lopullisesti huolehtimisen.

Direktiiviin sisältyvät tärkeimmät tekijät, joihin yhteisön jätehuoltopolitiikka perustuu, erityisesti:

- jätteiden määrittely;

- yhteisen terminologian vahvistaminen erityisesti hyödyntämis- ja lopullisten huolehtimistoimenpiteiden osalta sekä komission päätöksellä 94/3/EY vahvistetussa luettelossa olevien eri jäteluokkien vahvistaminen;

- sellaisen tärkeysjärjestyksen muodostaminen, jota on noudatettava kaikessa jätehuoltoon liittyvässä politiikassa; tässä yhteydessä pyritään ensinnä ehkäisemään ennalta jätteiden syntymistä, sitten edistämään hyödyntämistä ja viimeksi edistämään lopullista jätteistä huolehtimista turvallisesti;

- lopullisesti huolehdittaviksi tarkoitettuihin jätteisiin sovellettavien läheisyys- ja omavaraisuusperiaatteiden vahvistaminen sekä säännös yhtenäisen ja riittävän käsittelylaitosten verkoston perustamisesta;

- jäsenvaltioiden velvollisuus laatia jätehuoltosuunnitelmat, jotka ovat välttämättömiä työvälineitä tämän politiikan toteuttamiseksi;

- kaikilta jätteistä huolehtivilta tai niitä hyödyntäviltä yrityksiltä edellytettäviin lupiin liittyvän menettelyn kehittäminen sekä rekisteröintijärjestelmän ja näitä toimia koskevien, määräajoin tehtävien tarkastusten kehittäminen.

Direktiivin 16 artiklassa säädetään, että jäsenvaltioiden on toimitettava joka kolmas vuosi komissiolle kertomus, jossa esitetään direktiivin täytäntöönpanemiseksi toteutetut toimenpiteet. Komissio on velvollinen julkaisemaan yhteenvetokertomuksen.

Tästä velvoitteesta ja komission toistuvista pyynnöistä huolimatta ainoastaan yhdeksän kahdestatoista asianomaisesta jäsenvaltiosta, nimittäin Belgia, Tanska, Saksa, Espanja, Ranska, Luxemburg, Alankomaat, Portugali ja Yhdistynyt kuningaskunta, on toimittanut oman kertomuksensa. Tämän johdosta ja myös siksi, että direktiiviä 75/442/ETY on muutettu direktiivillä 91/156/ETY, jota kaikki jäsenvaltiot eivät ole saattaneet osaksi kansallista lainsäädäntöään, on jouduttu jossain määrin tinkimään tämän kertomuksen yhtenäisyydestä ja yksityiskohtaisuudesta.

2 DIREKTIIVIN YKSITTÄISTEN SÄÄNNÖSTEN SOVELTAMINEN

2.1 'Jätteen' määritelmä ja Euroopan jäteluettelo (1 artiklan a kohta)

Direktiivissä tarkoitetaan 'jätteellä' mitä tahansa liitteessä I esitetyissä luokissa (jätteiden luokat) mainittua ainetta tai esinettä, jonka haltija hävittää, aikoo hävittää tai on velvollinen hävittämään. Soveltaen 1 artiklan a kohdan toista alakohtaa komissio on tehnyt päätöksen 94/3/EY eli niin sanotun Euroopan jäteluettelon. Määritelmällä ja luettelolla, joita täydennetään vaarallisten jätteiden määritelmällä ja luettelolla, on kaksi päämäärää: ympäristön suojeleminen sekä sisämarkkinoiden muodostaminen ja toiminta.

Näistä määräyksistä huolimatta komissio on todennut jäsenvaltioiden käyttävän hyvin kirjavaa terminologiaa. Jätteiden luokittelu vaihtelee huomattavasti jäsenvaltioiden välillä sekä nimistön että sisällön osalta. Nykytilanteessa ei yksikään tässä kertomuksessa tarkastelluista kahdestatoista jäsenvaltioista ole siirtänyt Euroopan jäteluetteloa omaan lainsäädäntöönsä. Muutamat niistä viittaavat siihen säädöksissä, joilla direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, kuten hiljattain on tehty Irlannin lainsäädännössä; Euroopan jäteluetteloa ei ole kuitenkaan siellä julkaistu. Milloin jäsenvaltiot arvioivat, että luettelot eivät täysin tai oikealla tavalla vastaa niiden omaa käsitystä 'jätteestä', niillä on nykytilanteessa oikeus pitää yllä tai soveltaa tiukempia kansallisia määräyksiä. Näistä toimenpiteistä on kuitenkin ilmoitettava komissiolle.

Belgiassa yhteisön jätettä koskevan määritelmän perusosat toistetaan Flanderin ja Brysselin alueiden lainsäädännössä, mutta Euroopan jäteluetteloa ei mainita. Vallonian alueen lainsäädännössä ei määritellä termiä 'jäte', ja siinä viitataan vain luetteloon, joka ei saata Euroopan jäteluetteloa osaksi paikallista lainsäädäntöä.

Tanskan lainsäädännössä toistetaan sanatarkasti direktiivin 91/156/ETY teksti, mutta siinä viitataan jätteiden luokkia koskevaan luetteloon eikä saateta Euroopan jäteluetteloa osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Myös **Saksan** lainsäädännössä toistetaan yhteisön määritelmä, mutta ei viitata Euroopan jäteluetteloon. Siinä lisäksi erotetaan "hyödynnettävät jätteet" ja "huolehdittavat jätteet" tavalla, joka ei vastaa direktiivissä tehtyä eroa.

Espanjan lainsäädännön mukaan jätettä on mikä tahansa aine tai esine, jonka haltija hävittää tai aikoo hävittää voimassa olevien määräysten perusteella. Tämä määritelmä vastaa direktiivin 75/442/ETY määritelmää sellaisena, kuin se oli ennen muutosta, eikä siinä niin ollen oteta huomioon direktiivin 91/156/ETY uusia säännöksiä. Euroopan jäteluettelosta ei myöskään ole minkäänlaista mainintaa. **Kreikan** ja **Portugalin** tilanne vastaa Espanjan tilannetta.

Ranskan lain mukaan jätettä on kaikki tuotanto- tai jalostusprosessista tai käytöstä syntyvä jäännös, mikä tahansa hylätty aine, aines, tuote tai yleisemmin irtain, jonka sen haltija aikoo hylätä. Euroopan jäteluetteloa ei ole saatettu Ranskan lainsäädännön osaksi.

Irlannin lainsäädännössä toistetaan jätettä koskeva yhteisön määritelmä. Irlannissa määritelmään on kuitenkin lisätty yksi olettamus, jota ei ole yhteisön mallissa, nimittäin että jätteinä käsiteltävien aineiden ja esineiden oletetaan olevan jätteitä, kunnes toisin osoitetaan. Irlannin lainsäädännössä mainitaan nimenomaisesti Euroopan jäteluettelo, jota ei kuitenkaan ole julkaistu Irlannissa.

Italian lainsäädännössä määritellään jätteeksi mikä tahansa tuotantoprosessista tai kulutuksesta syntynyt jäännösaine tai -aines, joka kelpaa käytettäväksi uudelleen. Tästä määritelmästä pidetään lisäksi erillään ja siis myös direktiivin soveltamisalueen ulkopuolella ainekset ja aineet, joilla on virallisesti hyväksyttyjä kaupallisesti merkittäviä ominaisuuksia tavarapörssien, asteikkojen ja kauppakamarien erityisluettelojen mukaan.

Luxemburgin lainsäädännössä jätteeksi määritellään mikä tahansa aine tai esine, joka kuuluu samassa laissa vahvistettuihin luokkiin tai yleisesti mikä tahansa irtain, joka on hylätty tai jonka sen haltija aikoo hylätä tai on velvollinen hävittämään. Jätteinä pidetään myös hyödynnettäväksi tarkoitettuja tuotteita ja aineita siihen asti, kunnes nämä tuotteet tai aineet sekä hyödyntämistoimista sivutuotteena syntyvät raaka-aineet tai energia on liitetty uudelleen kansantalouden kiertokulkuun. Laissa määritellään myös erilaisia jätetyyppejä (talousjätteet ja tilaa vievät jätteet sekä niiden kaltaiset jätteet, ongelmalliset, muuttumattomat, vaaralliset jätteet, teollisuusjätteet, sairaalajätteet, orgaaniset ja lopulliset jätteet).

Jätettä koskevan yhteisön määritelmän tekijät on liitetty **Alankomaiden** ja **Britannian** lainsäädäntöihin (poikkeuksena Pohjois-Irlanti, jossa direktiiviä 91/156/ETY ei ole vielä saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä). Niissä ei kuitenkaan viitata lainkaan Euroopan jäteluetteloon.

2.2 Jätehuoltopolitiikan periaatteiden arvojärjestys ja sen täytäntöönpano (3 ja 4 artikla)

Kuten on esitetty, ja palautettu muitiin saman toimintamallin tarkatuksessa (KOM/96/399 lopullinen), äskettäin tarkistettn, yhteisön toimintamallissa vuodelta 1989 (SEC/89/934 lopullinen), sekä direktiivin 3 ja 4 artiklan säännösten valossa, yhteisön jätehuoltopolitiikassa on ensinnä kiinnitettävä huomiota jätteiden syntymisen ehkäisemiseen ja niiden haitallisuuden lieventämiseen, ennen kuin tarkastellaan niiden hyödyntämistä ja niistä huolehtimista lopullisesti. Jäsenvaltioiden on ryhdyttävä tarkoituksenmukaisiin toimenpiteisiin ja ilmoitettava niistä komissiolle tämän tärkeysjärjestyksen noudattamiseksi ja sen varmistamiseksi, että nämä toimenpiteet eivät vaaranna ihmisten terveyttä eivätkä vahingoita ympäristöä.

Belgiassa nämä määräykset on saatettu osaksi Brysselin alueen lainsäädäntöä vuonna 1991 tehdyllä päätöksellä. On kuitenkin syytä mainita, että päätöksellä vahvistettu käsite 'jätehuolto' kattaa samalla kertaa jätteiden keräilyn, kuljetuksen ja käsittelyn riippumatta siitä, seuraako niitä jätteiden talteenotto, kierrätys, uusiokäyttö, välitön uudelleen käyttö tai mikä tahansa muu uudelleen hyödyntäminen vai ei. Flanderin alueen osalta kyseiset säännökset on saatettu osaksi lainsäädäntöä vuonna 1981 annetulla ja sittemmin muutetulla asetuksella. Siinä yhtäältä kielletään jätteiden hylkääminen tai niistä huolehtiminen tavalla, joka rikkoo lakia, ja toisaalta velvoitetaan jätehuollosta vastaavat ja sitä hoitavat henkilöt vähentämään terveyteen ja ympäristöön kohdistuvat uhat mahdollisimman vähiin. Vallonian alueella pyritään vuonna 1985 annetulla ja myöhemmin muutetulla asetuksella ehkäisemään jätteiden syntymistä, kannustamaan kierrätykseen ja energian ja aineiden talteenottoon sekä järjestämään jätehuolto. Direktiivin 3 artikla on saatettu ainoastaan osittain osaksi asetusta, sikäli että asetuksessa ei toisteta direktiivissä tarkennettuja, tavoitteiden saavuttamiseksi käytettäviä menetelmiä ja keinoja. Tämän lisäksi asetuksessa ei selvästi vahvisteta periaatteiden tärkeysjärjestyksen olemassaoloa.

Tanskassa yhteisön tärkeysjärjestystä koskevat periaatteet eivät esiinny tekstissä, jolla jätteitä käsittelevät säädökset on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä, vaan ne sisältyvät yleisempään ympäristönsuojelua koskevaan lainsäädäntöön. Direktiivin 3 artiklan säännösten panemiseksi täytäntöön on hyväksytty puhtaita teknologioita ja jätteiden hyödyntämistä koskevat kansalliset suunnitelmat.

Tärkeysjärjestys on tunnettu **Saksan** lainsäädännössä vuodesta 1986 lähtien. Tämän lainsäädännön mukaan on kaikkein ensimmäiseksi vältettävä jätteiden syntymistä. Vuonna 1994 säädetyssä laissa, joka tulee voimaan vuoden 1996 lopulla, mainitaan jätteiden syntymisen ehkäisykeinona aineiden suljettu kierto laitosten sisällä (*Kreislaufführung*) sekä sellainen tuotesuunnittelu ja kuluttajakäyttäytyminen, jotka suosivat vain vähän jätteitä synnyttäviä tuotteita. Saksan lainsäädännössä lisäksi katsotaan, että kierrätyksestä ja energian hyödyntämisestä on valittava se vaihtoehto, joka vahingoittaa vähemmän ympäristöä.

Direktiivin 3 artiklassa esitetyt toteutettavat tavoitteet on kirjattu **Ranskan** lakiin. Jätteiden tuotannon ja niiden haitallisuuden ehkäisyn ja vähentämisen osalta tarkennetaan, että tavoite toteutetaan ennen kaikkea tuotteiden valmistukseen ja jakeluun liittyvillä toimilla. Lakiin sisältyy jätteitä synnyttävien tuotteiden tuotantoa ja jakelua koskevia säännöksiä sekä talteenottoa koskevia säännöksiä. Viimeksi mainituissa on kyse eräiden ainesten, aineiden tai energiamuotojen käyttötapojen säätelemisestä lailla niiden talteenoton helpottamiseksi; lain täytäntöönpano tapahtuu *Conseil d'Etat*'n antamilla asetuksilla. Kansallisen ympäristöasioita ja energian hallintaan liittyviä asioita hoitavan toimiston (Agence de l'Environnement et de la Maîtrise de l'Energie) tehtävänä on erityisesti edistää jätteiden tuotannon rajoittamiseen, niistä huolehtimiseen, niiden talteenottoon ja hyödyntämiseen liittyviä toimintamuotoja. Myös direktiivin 4 artiklassa esitetty periaate, jonka mukaan jätteistä on huolehdittava aiheuttamatta vahinkoa ympäristölle, on saatettu osaksi Ranskan lainsäädäntöä. Sen mukaan *jokainen, joka tuottaa jätteitä tai pitää niitä hallussaan siten, että se vaikuttaa haitallisesti maaperään, kasvistoon tai eläimistöön, huonontaa erityisalueita ja maaseutua, saastuttaa ilmaa tai vesiä, aiheuttaa melu- tai hajuhaittoja tai yleisesti aiheuttaa vahinkoa ihmisten terveydelle ja ympäristölle, on velvollinen huolehtimaan niistä tai järjestämään niistä huolehtimisen (...) siten, että mainitut vaikutukset voidaan välttää.*

Kun on kyse jätteiden hylkäämisen, valvomattoman päästämisen tai huolehtimisen kieltämiseen tarvittavista toimenpiteistä, määrätään laissa, että jos jätteet on hylätty, varastoitu tai käsitelty lainvastaisesti, voi poliisivoimia edustava viranomainen järjestää kyseisistä jätteistä huolehtimisen niistä vastuussa olevan kustannuksella.

Direktiivin 3 ja 4 artiklan määräykset on saatettu osaksi **Luxemburgin** lainsäädäntöä.

Alankomaissa *Wet milieubeheer*in jätteitä käsittelevässä luvussa toistetaan periaatteita koskeva yhteisön tärkeysjärjestys. Teollisuuden ja toimivaltaisten viranomaisten välillä voidaan tehdä vapaaehtoisia sopimuksia *(convenant)* jätteiden syntymisen ehkäisemisen ja niiden hyödyntämisen edistämiseksi.

Tärkeysjärjestys on saatettu osaksi **Yhdistyneen kuningaskunnan** lainsäädäntöä paitsi Pohjois-Irlannissa.

Muiden jäsenvaltioiden osalta on vaikea arvioida, missä määrin tärkeysjärjestystä on noudatettu ja missä määrin on ryhdytty toimenpiteisiin sen edistämiseksi. Tämä johtuu ennen kaikkea tiedon puutteesta ja siitä, että direktiiviä 91/156/ETY ei ole saatettu näiden maiden kansallisen lainsäädännön osaksi. Kreikan, Espanjan, Irlannin ja Italian lainsäädännöissä ei nimittäin noudateta jätehuoltoon liittyvää yhteisön tärkeysjärjestystä. Jätehuoltosuunnitelmien perinpohjainen arviointi lisäisi direktiivin 3 ja 4 artiklassa mainittujen tavoitteiden edistämisen tuntemusta, mutta komissiolla ei kuitenkaan ole vielä läheskään kaikkia edellytyksiä tällaisen arvioinnin suorittamiseen (katso kohta 2.5).

2.3 Yhtenäisen ja riittävän käsittelylaitosten verkoston perustaminen ja omavaraisuus- ja läheisyysperiaatteiden soveltaminen (5 artikla)

Jätteiden liikkeiden minimointia koskevan yleisen tavoitteen edistämiseksi direktiivin 5 artiklassa otetaan esiin läheisyysperiaate, jonka mukaan jätteistä on huolehdittava jossakin lähimmistä asianmukaisista laitoksista.

Tätä läheisyysperiaatteen sisältämää ajatusta täydentää omavaraisuusperiaate, joka esitetään direktiivin 5 artiklassa. Tällä määräyksellä tarkoitetaan sitä, että yhteisö pyrkii kokonaisuudessaan kohti omavaraisuutta jätteiden käsittelyn suhteen, ja myös yksittäisten jäsenvaltioiden on ponnisteltava kohti tätä päämäärää. Siinä siis kuvastuu yleinen ajatus, että yhteisössä tuotetuista jätteistä ei pidä huolehtia muualla.

Näiden kahden periaatteen saattamiseksi mahdollisimman toimiviksi samassa artiklassa säädetään, että on perustettava yhtenäinen jätteidenkäsittelylaitosten verkosto ottaen huomioon paras saatavilla oleva teknologia, josta ei aiheudu liiallisia kustannuksia. Laitosten suorituskyvyn on oltava riittävä, ja niiden on oltava yhteisön oikeudessa vahvistettujen normien mukaiset lupien, käytetyn teknologian, ympäristöön suuntautuvien päästöjen yms. osalta.

Belgiassa Flanderin alueen muutetussa asetuksessa vuodelta 1981 määrätään, että alueen hallitus voi kieltää jätteiden tuonnin ja viennin tai säännellä sitä asetuksen (ETY) N:o 259/93 mukaisesti. Vallonian alueen muutetussa asetuksessa vuodelta 1985 määrätään, että alueen hallitus voi vahvistaa, millä edellytyksillä jätteitä voidaan viedä alueen ulkopuolelle; toimeenpanovalta voi niin ikään alistaa muista valtioista tai muilta alueilta peräisin olevia valvottujen kaatopaikkojen, varastojen, käsittely- ja hyödyntämislaitosten käytön erityisten sääntöjen alaiseksi. Tämän perusteella muista valtioista peräisin olevan jätteen tuonti Vallonian alueelle on kielletty hallinnollisella päätöksellä 19 päivänä maaliskuuta 1987. Euroopan tuomioistuin on todennut, että tämä päätös on muiden jätteiden kuin myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden osalta yhteensopiva perustamissopimuksen 30 - 36 artiklan kanssa etenkin, kun otetaan huomioon omavaraisuus- ja läheisyysperiaatteet. Tämän lisäksi on tehty viisivuotiset alueiden väliset sopimukset, jotka voidaan uusia ja joissa määrätään kunkin alueen valvovan sen omista jätteistä huolehtimista alueen sisällä niin hyvin kuin mahdollista. Ja lopuksi, jos huolehtimismahdollisuuksia on, ovat toisilta alueilta tulevat jätteet etusijalla ulkomailta tuleviin jätteisiin verrattuna.

Tanskassa, jossa on edellytykset huolehtia maan omista jätteistä, on ryhdytty toimenpiteisiin asianmukaisen käsittelylaitosten verkoston perustamiseksi ennen kaikkea tekemällä jätehuoltosuunnitelmia ja jätehuoltoa hoitavien yhteisöjen välistä yhteistyötä koskevia sopimuksia, jotta turvattaisiin laitosten suorituskyvyn hyödyntäminen mahdollisimman hyvin ja jätteiden sijoittaminen kaatopaikalle ympäristön kannalta turvallisesti.

Saksasta viedään jätteitä huolehdittavaksi etenkin Alankomaihin, Belgiaan ja Ranskaan. Toisaalta direktiivin 5 artiklan soveltamiseksi toteutetuissa toimenpiteissä on kyse sopimuksista, joita on tehty eri osavaltioiden erityisjätteiden käsittely-yhteisöjen välillä, mutta myös itse osavaltioiden välillä tavoitteena mahdollisuuksien paras mahdollinen hyväksikäyttö (maanalaiset kaatopaikat, lämpölaitokset ja niin edelleen), erikoisjätteiden käsittelyä hoitavien yhteisten laitosten perustaminen, kaatopaikkojen ja toisista käsittelylaitoksista peräisin olevia jätteitä käsittelevien laitosten suunnittelu ja soveltuvien paikkojen ja käytettävien teknologioiden määrittely.

Ranskassa yksi lailla määritellyistä tavoitteista on jätteiden kuljetuksen järjestäminen ja kuljetusmatkojen ja kuljetettavien määrien rajoittaminen. Erityisesti tämän päämäärän saavuttamisen kannalta tärkeät asiat sekä niiden käytännön toteuttamisen edellyttämät toimenpiteet esitetään toimivaltaisen hallintoviranomaisen laatimissa suunnitelmissa. Näiden suunnitelmien avulla, joissa on määriteltävä tiettyihin luokkiin kuuluvista jätteistä huolehtimisen edellytykset, on myös pyrittävä luomaan yhteensovitettuja jätteidenkäsittelylaitosten kokonaisuuksia.

Luxemburgissa ollaan toteuttamassa erilaisia hankkeita jätteistä huolehtimiseksi, tai ne ovat suunnitteluvaiheessa; sellaisia ovat kansallinen teollisuusjätteiden kaatopaikka Haebichtissä, Muertendallissa olevan talousjätteiden kaatopaikan ojitus ja laajentaminen, Leudelangen talousjätteiden polttouunin nykyaikaistaminen, alueelliset kompostointilaitokset, kansallinen suursäiliöiden sijoituspaikkojen verkosto ja niin edelleen. Arvioidaan, että vuonna 1994 suurherttuakunnan omavaraisuus jätteiden käsittelyn osalta on 73 prosenttia talousjätteiden ja niitä vastaavien jätteiden osalta ja 52 prosenttia vaarallisten jätteiden osalta.

Alankomaissa noin 12 prosenttia tuotetuista vaarallisista jätteistä vietiin maasta vuonna 1994, mikä on vastaava määrä kuin maahan tuotiin. Vaarattomien jätteiden osalta ei ole saatavilla kuljetuksia koskevia tietoja. Alankomaalainen laitos RIVM arvioi kuitenkin, että vaarattomien jätteiden vienti ja tuonti ovat tasapainossa.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa arvioidaan huolehdittavan 98,7 prosenttia omista jätteistä maan rajojen sisäpuolella. Sijoittaminen kaatopaikoille ja päästäminen meriin ovat käytetyimmät jätteiden huolehtimismenetelmät Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

Muiden jäsenvaltioiden osalta komissiolla on käytössään vain hajanaisia tietoja läheisyys- ja omavaraisuusperiaatteiden soveltamisesta. Jo nyt voidaan kuitenkin päätellä, että tähän asti tehdyt ponnistelut yhtenäisen käsittelylaitosten verkoston perustamiseksi ovat olleet riittämättömät. Näissä maissa ei ole toteutettu erityisiä toimenpiteitä, joilla pyrittäisiin luomaan tällainen verkosto, ja nykyinen järjestelmä perustuu kunnallisiin kaatopaikkoihin, joista monien sijaintiin ja toimintaan liittyy pahoja ongelmia.

2.4 Toimivaltaiset viranomaiset (6 artikla)

Direktiivin 6 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on perustettava tai nimettävä toimivaltainen viranomainen tai toimivaltaiset viranomaiset, jotka vastaavat direktiivin toimeenpanosta.

Belgiassa toimivaltaisia tahoja jätehuoltoa koskevassa politiikassa ovat Brysselin, Flanderin ja Vallonian alueet. Kunnat vastaavat jätteiden keräilystä.

Tanskassa on 275 paikallisen tason toimivaltainen viranomainen *(Kommune)*, 14 alueellisen tason *(Amter)* ja yksi kansallisen tason toimivaltainen viranomainen. Jätehuoltosuunnitelmaa koskeva toimivalta on jaettu paikallisen ja kansallisen tason kesken. Lupa- ja rekisteröintimenettelyt kuuluvat paikalliselle ja alueelliselle tasolle.

Saksassa on paikallisella tasolla 485, alueellisella tasolla 32 ja osavaltioiden *(Länder)* tasolla 16 toimivaltaista viranomaista. Huolehtimiseen ja hyödyntämiseen liittyvien lupien luovutusta sekä erivapauksien rekisteröintiä koskeva toimivalta jakautuu alueellisen ja kunnallisen tason kesken. Laitosten ja yritysten rekisteröinti kuuluu paikalliselle tasolle.

Kreikan laissa nimetään vastaavat viranomaiset paikallisella, alueellisella ja kansallisella tasolla; niitä ovat kansallisella tasolla ympäristöministeriö, joka laatii jätteistä huolehtimiseen liittyvät yleiset tekniset määräykset, ja alueellisella tasolla liitto, jonka muodostavat kunnat ja kunkin prefektuurin viranomaiset, tai sen puuttuessa terveys-, talous-, sisäasiain-, maatalous- ja ympäristöministeriöiden syrjäalueilla sijaitsevista yksiköistä muodostetut ryhmät. Nämä viranomaiset laativat jätehuoltosuunnitelmat alueellisella tasolla.

Espanjassa kansallisen tason toimivaltainen viranomainen on julkisista töistä, liikenteestä ja ympäristöstä vastaava ministeriö; se on toimivaltainen ennen kaikkea yleistä suunnittelua ja jätteiden siirtoa koskevissa kysymyksissä niin yhdyskuntajätteen kuin myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden osalta. Alueellisella tasolla on 19 autonomisia yhteisöjä *(Comunidades Autónomas)* edustavaa toimivaltaista viranomaista, jotka laativat yhdyskuntajätteitä ja vaarallisia jätteitä koskevat alueelliset jätehuoltosuunnitelmat sekä myöntävät ja rekisteröivät luvat direktiivin 9, 10, ja 12 artiklassa tarkoitettuihin toimiin myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden osalta. Provinssit, joita on 43, kun mukaan ei lasketa yhden provinssin autonomisia yhteisöjä, voivat laatia oman alueensa osalta yhdyskuntajätteitä koskevia jätehuoltosuunnitelmia. Yhdyskuntajätteitä koskeviin jätehuoltosuunnitelmiin ja direktiivin 9 ja 10 artiklassa tarkoitettujen, tämäntyyppisiä jätteitä koskevien lupien myöntämiseen liittyvä toimivalta on 8 066 kunnalla.

Ranskassa toimivaltaisia viranomaisia ovat kaikkien 99 departementin prefektit, joiden toimivaltaan kuuluu talousjätteitä ja niiden kaltaisia jätteitä koskevien jätehuoltosuunnitelmien laatiminen, sekä 22 alueen prefektit, jotka vastaavat muita jätteitä kuin talousjätteitä ja niiden kaltaisia jätteitä koskevista jätehuoltosuunnitelmista. Huolehtimis- ja hyödyntämistoimia koskevien lupien myöntäminen kuuluu kahdelle tasolle, alueille ja departementeille. Lisäksi sellaisesta jätteestä huolehtiminen, joka syntyy hylättäessä tuotteen pakkaus missä tahansa muussa valmistuksen tai kaupan pitämisen vaiheessa kuin kotitalouksien kulutuksessa tai käytössä, on tehtävä laitoksessa, joka on saanut departementin prefektiltä hyväksynnän, ilmoituksen tai luvan. Teollisia ja kaupallisia pakkausjätteitä koskevasta liikenne-, kauppa- ja välitystoiminnasta on tehtävä ilmoitus prefektille siinä departementissa, joka on ilmoittajan vakinainen olinpaikka.

Irlannin aikaisemmassa lainsäädännössä asetettiin toimivaltaisiksi viranomaisiksi paikalliset viranomaiset ja ympäristöministeriö. Uudemmassa lainsäädännössä annetaan eräissä asioissa toimivaltaa vuonna 1992 perustetulle *Irish Environmental Protection Agency* -toimistolle. *Irish Waste Bill 1995* -säädöksen mukaan toimivaltaisia viranomaisia ovat paikalliset viranomaiset ja edellä mainittu toimisto.

Italiassa valtio on toimivaltainen tietyissä yleisluonteisissa asioissa (yleisten arviointiperusteiden määrääminen jätteistä huolehtimiseen liittyvissä kysymyksissä, alueellisten jätehuoltosuunnitelmien yhteensovittaminen jne.). Alueilla on jätehuoltosuunnitelmia ja lupien myöntämistä koskeva toimivalta. Provinssit vastaavat jätehuollon valvonnasta. Kunnat takaavat puolestaan yhdyskuntajätteistä huolehtimisen joko suoraan tai erikoistuneita yrityksiä käyttäen.

Luxemburgin 118 kunnan tehtävänä on varmistaa omalla maa-alueellaan sijaitsevista tilaavievistä jätteistä ja niitä vastaavista jätteistä huolehtiminen, mutta ainoa toimivaltainen viranomainen direktiivin 6 artiklassa tarkoitetussa mielessä on ympäristöministeriö, jolla on valta myöntää lupia huolehtimistoimiin sekä myös rekisteröidä lupia koskevat erivapaudet. Jätehuoltosuunnitelmien laatiminen on riippuvainen ympäristöministeriön alaisuuteen sijoitetusta ympäristöhallinnon yksiköstä. Laitosten tai yritysten rekisteröintiä direktiivin 12 artiklan mukaisesti ei sovelleta Luxemburgissa.

Alankomaissa toimivaltaisia viranomaisia ovat ympäristöministeriö keskushallinnon osalta, 12 provinssia ja noin 600 kuntaa *(Gemeenten)*. Keskusviranomaisen ja provinssien on laadittava jätehuoltosuunnitelmat, kun taas kunnille niiden laatiminen on vapaaehtoista.

Portugalissa paikalliset yksiköt *(autarquais locais)* vastaavat jätteiden keräilystä ja riittävästä käsittelystä omalla alueellaan. Kansallisen tason ympäristövirasto vastaa kansallisen jätehuoltosuunnitelman laadinnasta, ja tämän jälkeen *Portarian* on yhdessä teollisuus- ja energiaministeriön, terveysministeriön ja ympäristö- ja luonnonvaraministeriön kanssa hyväksyttävä suunnitelma. Alakohtaiset suunnitelmat laatii teollisuusvirasto teollisuusjätteiden ja terveysvirasto sairaalajätteiden osalta; paikalliset yksiköt laativat kaupunkijätteitä koskevat suunnitelmat.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa on 220 toimivaltaista viranomaista, jotka säätelevät jätehuoltoa paikallisella tasolla *(counties* ja *districts)*. Nämä viranomaiset vastaavat myös jätehuoltosuunnitelmien laadinnasta. Tämän lisäksi ympäristöministerin alaisuudessa laaditaan jätteiden vientiä ja tuontia koskeva suunnitelma. Vuonna 1996 on määrätty perustettavaksi kolme ympäristötoimistoa, joiden on määrä ottaa hoidettavakseen joitakin sellaisia tehtäviä, joista tähän asti ovat huolehtineet paikalliset viranomaiset.

2.5 Jätehuoltosuunnitelmien laatiminen (7 artikla)

Jäsenvaltiot ovat 7 artiklan nojalla velvollisia vaatimaan omia toimivaltaisia viranomaisiaan laatimaan yhden tai useamman jätehuoltosuunnitelman, jossa erityisesti esitetään hyödynnettävien tai käsiteltävien jätteiden lajit, määrät ja alkuperä, yleiset tekniset vaatimukset, tietynlaisia jätteitä koskevat erityisjärjestelyt ja jätteistä huolehtimiseen sopivat paikat ja laitokset. Niiden on ilmoitettava näistä suunnitelmista komissiolle. Direktiivin antamisesta lähtien vuonna 1975 jäsenvaltiot ovat olleet haluttomia täyttämään tätä velvoitetta - Italia ja Kreikka eivät ole ilmoittaneet suunnitelmasta, ja vielä nykyäänkin vain harvat jäsenvaltiot ovat laatineet koko aluettaan koskevan suunnitelman, joka kattaisi kaikki vaadittavat jätteiden luokat, ja ilmoittaneet siitä komissiolle. Tässä suhteessa komissio on aloittanut useita rikkomusta seuraavia menettelyjä joitakin jäsenvaltioita vastaan. Siksi kokonaisarvion laatiminen direktiivin 7 artiklan mukaisesti ei ole vielä ollut mahdollista.

Komission saamat suunnitelmat ovat keskenään hyvin erilaisia. Jos tarkastellaan suunnitelmien soveltamisaluetta, eräät jäsenvaltiot, esimerkiksi Tanska ja Luxemburg, ovat toimittaneet komissiolle yhden ainoan suunnitelman, joka kattaa koko kansallisen maa-alan, kun taas toiset ovat toimittaneet paikallisen tason suunnitelmia, esimerkiksi Yhdistynyt kuningaskunta yli 100 suunnitelmaa. Usein kansallisia suunnitelmia on tarkoitus kehittää edelleen alueellisissa suunnitelmissa, kuten Espanjan tapauksessa; Espanjan kansallisessa vaarallisia jätteitä koskevassa suunnitelmassa viitataan *Comunidades Autónomas* -tason suunnitelmiin, mutta tähän mennessä ei yhtäkään näistä alueellisista suunnitelmista ole toimitettu komissiolle. Suunnitelmien kattama aika saattaa vaihdella viidestä kahteenkymmeneen vuoteen, kuten esimerkiksi *Inverness District Council*in suunnitelma Yhdistyneessä kuningaskunnassa; eräät suunnitelmat on tarkoitus tarkistaa kolmen vuoden välein. Suunnitelmien tavoitteet ja niiden nimet saattavat vaihdella melkoisesti: jätehuoltosuunnitelmia ja kehityssuunnitelmia (Yhdistynyt kuningaskunta), talousjätesuunnitelma (Ranska), hoitosuunnitelma (Luxemburg), jätteiden syntymisen ehkäisyä ja jätehuoltoa koskeva suunnitelma (Brysselin alue), puhtaita

teknologioita ja jätteiden hyödyntämistä koskeva suunnitelma (Tanska), vaarallisia jätteitä koskeva suunnitelma (Espanja), erityisjätteitä koskeva suunnitelma (Irlanti ja Saksa), laivajätteitä koskeva hoitosuunnitelma (Bremen) ja niin edelleen.

Suunnitelma on kaikelle jätehuoltopolitiikalle välttämätön suunnitteluväline, mutta se on myös keskeinen väline, jonka avulla voidaan perustaa tarkoituksenmukainen jätteenkäsittelylaitosten verkosto. Tämän politiikan tavoitteiden saavuttamiseksi on välttämätöntä, että suunnitelmien sisällön arviointiperusteet esitetään selvästi. Siksi suunnitelmiin on sisällyttävä nykyisten tietojen lisäksi, joita ovat jätteen laji, määrä ja alkuperä sekä olemassa olevat mahdollisuudet jätteiden hyödyntämiseen ja niistä huolehtimiseen, myös näiden asioiden tulevaa kehitystä koskevat ilmoitukset. Nämä muodostuisivat ennusteista, jotka koskevat jätteiden määriä sekä mahdollisuuksia jätteiden syntymisen ehkäisyyn ja niiden talteenottoon ja näistä johdettavia tekijöitä. Näihin ennusteisiin perustuvat toimenpiteet olisi kuvattava. Niihin voisi sisältyä yhtä hyvin ohjelmia, joilla on tarkoitus tiedottaa väestölle kaikesta, mikä liittyy ennaltaehkäisymahdollisuuksiin, kuin tietoja hyödyntämis- ja huolehtimisvälineisiin tulevaisuudessa kohdistuvista tarpeista ja niiden mahdollisista sijoituspaikoista. Vielä näihin suunnitelmiin olisi sisällyttävä tietoja, joiden avulla muiden jäsenvaltioiden kuuleminen ja niille tiedottaminen olisi mahdollista.

Direktiivin 7 artiklan 2 kohdan mukaisesti jäsenvaltiot toimivat tarvittaessa yhteistyössä muiden jäsenvaltioiden ja komission kanssa näiden suunnitelmien laatimiseksi. Komission saamista tiedoista käy kuitenkin ilmi, että tällaista yhteistoimintaa ei ole käytännöllisesti katsoen lainkaan harjoitettu muuten kuin jätteiden kuljetusten yhteydessä, ja siinäkin rajoitetusti. Tätä tilannetta edustaa työryhmän työ valtioiden rajat ylittävän jätehuollon järjestämiseksi suuralueella, joka käsittää Saarlandin, Lothringenin, Luxemburgin, Trierin ja Pfalzin länsiosan. Nyt on joulukuulta 1990 peräisin oleva "teollisuusjätteitä koskeva jätehuoltosuunnitelma Lothringenia, Saarlandia, Luxemburgia ja Luxemburgin belgialaista provinssia varten" saatettava ajantasalle ja täydennettävä sitä. Asianomaisille alueille ollaan parhaillaan laatimassa "teollisuus- ja kauppajätteiden käsittelyä koskevaan yhteistyöhön *Saar-Lor-Lux-Trier-Westpfalz*-suuralueella liittyvää perusselvitystä ja tulevia suuntaviivoja". Yhteistyötä on tehty jossain määrin myös alueella, jonka muodostavat *Neue Hanse interregio, Niedersachsen, Bremen* ja eräät Hollannin provinssit, sekä ranskalais-saksalaisen ympäristöasioita käsittelevän komitean tasolla. Myös Alankomaiden provinssien ja Belgian alueiden välillä on aloitettu yhteistyötä, joka liittyy vaarallisten jätteiden käsittelylaitosten toimintakykyyn. Yhdistynyt kuningaskunta on hiljattain ryhtynyt selvittämään muiden jäsenvaltioiden kanssa sellaisia yhteistyötapoja, jotka liittyvät jätehuoltosuunnitelmien ja erityisesti jätteiden vientiä ja tuontia koskevien suunnitelmien laatimiseen.

2.6 Jätteiden keräily (8 artikla)

Direktiivin 8 artiklassa säädetään, että jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että jokainen jätteen haltija luovuttaa jätteet yksityiselle tai julkiselle keräilijälle tai huolehtimis- tai hyödyntämistoimia suorittavalle yritykselle tai hyödyntää tai käsittelee jätteet itse direktiivin mukaisesti.

Hoitaakseen jätteistä huolehtimisen ja niiden hyödyntämisen suoraan tai välillisesti jäsenvaltiot ovat hyväksyneet mallin, jonka mukaan joko kunnat (useimmissa jäsenvaltioissa) tai erikoislaitokset (Saksassa) hoitavat talousjätteiden keräilyn, kun taas teollisuusjätteiden tuottajat ovat velvollisia itse käsittelemään tai hyödyntämään jätteet tai luovuttamaan ne valtuutetulle ammattikeräilijälle. Tätä mallia sovelletaan hyvin eri tavoin eri jäsenvaltioissa.

2.7 Lupamenettelyt, lupia koskevat erivapaudet ja laitosten rekisteri (9, 10, 11, 12, 13 ja 14 artikla)

Yksi direktiivin keskeisistä tekijöistä on kaikilta huolehtimis- tai hyödyntämistoimia suorittavilta laitoksilta vaadittaviin lupiin liittyvän menettelyn ja rekisteröintijärjestelmän kehittäminen sekä näiden toimien määräajoin suoritettavien tarkastusten aloittaminen, kuten 9 - 14 artiklassa määrätään. Lupajärjestelmästä säädetään, että erivapauksia voidaan myöntää tietyissä olosuhteissa (11 artikla). Lisäksi jokaisen huolehtimis- tai hyödyntämistoimia suorittavan yrityksen ja mahdollisesti myös jätteiden tuottajien on pidettävä kirjaa toiminnastaan ja toimitettava pyynnöstä tarvittavat tiedot toimivaltaiselle viranomaiselle (14 artikla).

Belgiassa Brysselin alueella toimeenpanovalta asettaa jätteidenkäsittelylaitosten toiminnalle yleisemmän lainsäädännön nojalla myönnettyihin lupiin liittyviä erityisvaatimuksia, jotka voivat koskea muun muassa itse käsittelypaikkaa tai turvallisuussyistä tehtäviä varotoimia. Toimeenpanovalta voi myös edellyttää nimeämiltään henkilöiltä, jotka tuottavat jätteitä tai huolehtivat niistä, ilmoitusta, rekisteröitymistä, viranomaisen hyväksyntää tai lupaa. Flanderin alueen lainsäädännössä säädetään periaatteesta, jonka mukaan huolehtimis- ja hyödyntämistoimia varten tarvitaan edeltä käsin lupa. Siinä myös määrätään, että mikäli muualta saatua valtuutusta ei ole, tarvitsevat keräilijät, välittäjät ja kauppiaat viranomaiselta luvan ja kuljettajien on rekisteröidyttävä. Myös 14 artiklassa säädetty tietojen muistiinmerkitsemisvelvoite mainitaan, ja siinä säädetään julkisen vallan toteuttamasta valvontajärjestelmästä. Valloniassa alueen hallituksella on oikeus vaatia ilmoitusta, viranomaisten hyväksyntää tai lupaa henkilöiltä, jotka tuottavat, ostavat tai myyvät muita jätteitä kuin talousjätteitä tai hallinnoivat niitä. Asianmukaisen rekisterin puuttuessa alueen hallitus voi velvoittaa muiden jätteiden kuin talousjätteiden tuottajat, kuljettajat, haltijat, hyödyntäjät ja niistä huolehtivat ilmoittamaan hallitukselle jätteiden hallussapidosta ja siirroista.

Tanskassa on vahvistettu 11 artiklassa tarkoitettua erivapautta koskevat säännöt kuonan, lentotuhkan ja jätevesilietteen osalta; niistä vastaavat paikalliset ja alueelliset viranomaiset. Jätteiden käsittelyä tai hyödyntämistä suorittavien laitosten on kirjattava 14 artiklassa edellytetyt tiedot ympäristöministeriön määräämässä, standardoidussa konekielisessä muodossa. Jätteiden tuottaja ei ole velvollinen pitämään kirjaa.

Saksassa alueelliset ja paikalliset viranomaiset ovat toimivaltaisia myöntämään lupia ja erivapauksia. Laitosten ja yritysten rekisteröinti kuuluu paikalliselle tasolle. Lupamenettelyyn liittyviä erivapauksia koskevat yleiset säännöt ovat valmisteluvaiheessa. Yritykset ja laitokset sekä jätteiden tuottajat ovat velvollisia pitämään kirjaa 14 artiklan määräysten mukaisesti. On kuitenkin huomattava, että rekisteröintiä koskevat määräykset vaihtelevat osavaltioiden välillä.

Kreikassa komitean avustama prefekti on ainoa taho, joka vastaa jätteiden sijoittamiseen kaatopaikoille, varastointiin, käsittelyyn ja kuljetuksiin liittyvistä luvista sekä paikan päällä tehtävistä tarkastuksista ja valvonnasta.

Espanjassa ei ole annettu mitään yleistä sääntöä, joka sallisi direktiivin 11 artiklassa säädettyjen poikkeusten myöntämisen. Vaarallisista jätteistä huolehtivien on esitettävä vuosittainen, standardin mukainen muistio ja pidettävä toiminnastaan kirjaa, johon sisältyvät seuraavat tiedot: jätteiden alkuperä, määrä, laji, koostumus ja tunnistuskoodi, jätteiden hyväksymis- ja vastaanottopäivät, varastointiaika, käsittely- ja huolehtimistoimet ja niitä koskevat päivämäärät, eri menettelyihin ja jätteiden lopputilaan liittyvät päivämäärät ja tiedot. Myös vaarallisten jätteiden tuottajien edellytetään pitävän vastaavanlaista kirjaa, heidän on lisäksi tehtävä vuosittain ilmoitus standardimuodossa.

Ranskassa ei ole annettu mitään yleistä sääntöä, joka sallisi direktiivin 11 artiklassa säädettyjen vapautusten myöntämisen. Toisaalta, kun on kyse eräistä jätteistä, jotka aiheuttavat haittaa silloin, kun niitä tuotetaan yli 0,1 tonnia kuukaudessa tai kun niiden aiheuttama kuormitus ylittää 0,1 tonnia, on niiden tuottajien toimitettava yksityiskohtainen seurantaselostus luovuttaessaan jätteet ulkopuoliselle. Näiden jätteiden tuottajien, kerääjien, kuljettajien ja tuojien sekä niitä varastoivien, keräävien, esikäsittelevien tai niistä huolehtivien laitosten pitäjien on pidettävä kirjaa, jossa esitetään jätteiden huolehtimistoimet sitä mukaa kuin niitä tehdään.

Irlannin lainsäädännössä, jonka osaksi alkuperäinen direktiivi on saatettu, vapautettiin kunnalliset jätteenkäsittelylaitokset lupavelvoitteesta. Tämän johdosta komissio on ryhtynyt asian vaatimiin oikeudellisiin toimenpiteisiin, ja Irlannin viranomaiset ovat myöntyneet tekemään lainmuutokset. *Irish Waste Bill 1995* sisältää määräyksen lupajärjestelmästä, jota sovelletaan myös kunnallisiin laitoksiin.

Italian lainsäädännössä, jonka osaksi alkuperäinen direktiivi on saatettu, ainoastaan viitataan jätehuoltoa koskevaan lupajärjestelmään. Lupien myöntämistä koskeva toimivalta kuuluu alueellisille viranomaisille. Luvasta on käytävä ilmi muun muassa jätteiden sijoituspaikka, minkälaista ja paljonko jätteitä voidaan ottaa vastaan, kaatopaikan pisin mahdollinen toiminta-aika, tarvittavat työt ja niin edelleen. Siinä säädetään myös jätteiden tuottajiin ja jätteistä huolehtiviin kohdistuvista tarkastuksista, jotka suorittaa toimivaltainen viranomainen.

Luxemburgissa luvista vastaava ministeri voi myöntää erivapauden 9 ja 10 artiklan nojalla laitoksille tai yrityksille, jotka keräävät ja kuljettavat tienrakennustöistä tai kaivaus- tai purkutöistä peräisin olevia jätteitä, joihin ei sisälly vaarallisia jätteitä, sekä laitoksille, jotka keräävät ja kuljettavat hyvin pieniä määriä oman toimintansa synnyttämiä jätteitä, ja yrityksille, jotka hyödyntävät tuotantopaikalla niiden omasta toiminnasta peräisin olevat tuotteet, joita ei voida asettaa myyntiin. Direktiivin 12 artiklassa tarkoitettua laitosten ja yritysten rekisteröintiä ei sovelleta Luxemburgissa.

Direktiivin 14 artiklan nojalla huolehtimis- tai hyödyntämistoimia suorittavien yritysten ja laitosten on pidettävä kirjaa. Vaarallisiin jätteisiin liittyvä suurherttuakunnan asetusehdotus on valmisteluvaiheessa, ja siinä säädetään lisäksi, että vaarallisten jätteiden tuottajien on pidettävä kirjaa.

Alankomaissa lupien myöntäminen huolehtimis- ja hyödyntämistoimia varten kuuluu kolmelle alueelliselle tasolle, ja kunnat ovat toimivaltaisia keräilyasioissa. Keskushallinto hyväksyy luvat, jos ne on hyväksytty provinssitasolla. Jäteöljyjen rekisteröintiä ja lupia koskevaan erivapauteen liittyvä toimivalta on keskushallinnolla; muiden jätteiden osalta toimivaltaisia ovat provinssien viranomaiset tai paikalliset viranomaiset silloin, kun on kyse jätteiden keräilyä suorittavien laitosten tai yritysten rekisteröinnistä. On annettu yleisiä sääntöjä, jotka sallivat direktiivin 11 artiklassa säädettyjen vapautusten myöntämisen. Laitokset ja yritykset, joita tarkoitetaan 9 ja 10 artiklassa, ovat velvollisia pitämään kirjaa 14 artiklan mukaisesti. Tuottajien on myös noudatettava 14 artiklan säännöksiä, kun on kyse heidän tarvitsemastaan luvasta.

Portugalissa kaupunkijätteiden huoltoon liittyvien lupien myöntämiseen liittyvä toimivalta kuuluu tapauksen mukaan alueellisen tason tai kansallisen tason johtavalle viranomaiselle. Portugalin laissa ei säädetä lupia koskevista erivapauksista. Jätehuoltoa hoitavat ja jätteiden tuottajat ovat velvollisia pitämään kirjaa niin kuin direktiivin 14 artiklassa määrätään.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa on annettu yleiset säännöt, jotka sallivat direktiivin 11 artiklassa määrättyjen vapautusten myöntämisen. Lisäksi Britannian lainsäädännössä velvoitetaan jätteistä huolehtivat ja niitä hyödyntävät laitokset pitämään kirjaa. Seuranta-asiakirjojen luettelon lisäksi, jota kaikkien vaarallisia jätteitä käsittelevien (ja kuljettavien) laitosten on pidettävä, tällaiseen toimintaan tarkoitettujen laitosten on pidettävä kirjaa jokaisen varaston sijoituspaikasta. Kaikkien vaarallisia jätteitä tuottavien on tallennettava kaikki jätteiden kuljetuksen aikana luovutetut seuranta-asiakirjat. Kaikkien muita jätteitä tuottavien on täytettävä siirtoa koskeva asiakirja, jossa tarkennetaan jätteiden laji ja määrät, ja säilytettävä se jätteiden kuljetuksen ajan. Heidän on myös säilytettävä jäljennös jätteiden lajia ja alkuperää koskevasta yksityiskohtaisemmasta kuvauksesta. Nämä tiedot on annettava pyydettäessä toimivaltaisille viranomaisille.

3. PÄÄTELMÄT

Komissio toteaa jäsenvaltioiden olevan jossain määrin haluttomia panemaan direktiiviä tai joitakin sen määräyksiä tehokkaasti täytäntöön. Tämä haluttomuus ilmenee joko niin, että direktiivi on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöön myöhään tai epätäydellisenä tai että tämä on jopa jätetty kokonaan tekemättä, tai lukuisina tapauksina, joissa direktiiviä sovelletaan epäasianmukaisesti.

Komissio on todennut, että kansallisissa lainsäädännöissä, joiden osaksi säädökset on saatettu, turvaudutaan usein sellaisiin jätteiden määritelmiin ja luokitteluihin, jotka eroavat yhteisön terminologiasta, kuten teollisuusjätteet, lopulliset jätteet, toisen asteen raaka-aineet, erityisjätteet ja niin edelleen, ja jopa usein lisätään näihin määritelmiin muita näkökulmia, kuten jätteiden määränpää, johonkin talouden alaan liittyvä alkuperä ja niin edelleen. Hyvin kirjavan terminologian käyttö vähentää kuitenkin avoimuutta ja turvallisuutta järjestyksessä ja taloudelliselta kannalta, sillä se aiheuttaa ongelmia talouden ja hallinnon toimijoille. Yhteisön 'jätteen' määritelmällä ei pystytä ratkaisemaan läheskään kaikkia jätteen ja tuotteen välisestä erosta johtuvia ongelmia. On kuitenkin huomattava, että yhtäältä tämä määritelmä kannustaa yhtenäisen jätehuoltojärjestelmän luomiseen sisämarkkinoilla, ja toisaalta siihen kuuluu yksityiskohtainen jätteiden luettelo, Euroopan jäteluettelo; tilanne on samankaltainen kuin vaarallisilla jätteillä, joita varten yhteisön määritelmä ja yhteisön luettelo jo ovat olemassa. Näillä määritelmillä ja luetteloilla pyritään saavuttamaan kaksi tavoitetta: ympäristön suojeleminen sekä jätteiden sisämarkkinoiden muodostaminen ja niiden toiminta. Nämä kaksi tavoitetta voivat toteutua vasta silloin, kun kaikki jäsenvaltiot ovat liittäneet yhteisön jätteitä koskevat määritelmät ja luettelot omaan kansalliseen lainsäädäntöönsä.

On vaikeaa arvioida, missä määrin jäsenvaltioissa on noudatettu yhteisön jätteiden tärkeysjärjestysperiaatetta. Kuten on jo mainittu, eräät jäsenvaltiot eivät ole edes saattaneet direktiiviä osaksi omaa kansallista lainsäädäntöään, ja useimmat niistä eivät ole ilmoittaneet komissiolle toimenpiteistä, joilla ne aikovat toteuttaa tämän tärkeysjärjestyksen. Asiaan lisävalaistusta voisi tuoda ainoastaan eri jätehuoltosuunnitelmia koskeva perusteellinen selvitys. Nykytilanteessa komissiolla ei ole mahdollisuuksia tämän arvion tekemiseen.

Ottaen huomioon jätteiden kuljetusta koskevan viimeisimmän oikeudellisen kehityksen voidaan sanoa, että yhteisön omavaraisuustavoitteen saavuttaminen jätteiden käsittelyn suhteen on ilmeisesti käytännöllisesti katsoen turvattu; Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta annetussa asetuksessa (ETY) N:o 259/93 säädetään huolehdittaviksi tarkoitettujen jätteiden viennin yhteisön ulkopuolelle kieltämisestä kokonaan lukuun ottamatta Baselin yleissopimukseen liittyneitä EFTA-maita. Sen sijaan jäsenvaltioiden saavuttama omavaraisuusaste vaihtelee huomattavasti.

Läheisyysperiaatteen soveltamista ei voida arvioida ottamatta huomioon sitä, onko asianmukainen jätteidenkäsittelylaitosten verkosto olemassa vai ei. Nykytilanteessa verkostoa ei vielä ole yhteisön tasolla, vaikka eräät jäsenvaltiot ovat ponnistelleet huomattavasti asian edistämiseksi.

Toimivaltaisten viranomaisten lukumäärä maata kohden sekä näiden toimivallan taso määräytyvät jäsenvaltioiden vaihtelevien aluerakenteiden mukaan. Tilanne vaihtelee huomattavasti maasta toiseen.

Huolimatta siitä, että jäsenvaltiot ovat sitoutuneet vuodesta 1975 lähtien laatimaan jätehuoltosuunnitelmia, tämä sitoumus ei ole konkretisoitunut tyydyttävinä tuloksina. Tätä koko jätehuoltopolitiikan kannalta erittäin tärkeää välinettä ovat jäsenvaltiot käyttäneet hyväksi vasta aivan viime aikoina ja epäyhtenäisesti. On tärkeää, että jäsenvaltiot löytävät poliittista tahtoa, jota tarvitaan näiden suunnitelmien laadinnassa ja täytäntöönpanossa.

Nykyisin kaikissa jäsenvaltioissa on jätteiden huolehtimis- ja hyödyntämistoimia suorittavia yrityksiä ja laitoksia koskeva lupa- ja rekisteröintijärjestelmä, mutta menettelytavat sekä näistä järjestelmistä vastaavat toimivaltaiset viranomaiset ovat hyvin erilaiset eri jäsenvaltioissa.

Lisäksi komissio on todennut joidenkin jäsenvaltioiden olevan haluttomia toimittamaan direktiivin 16 artiklan mukaisia tietoja. Kuten edellä on mainittu, ainoastaan kahdeksan kahdestatoista asianomaisesta jäsenvaltiosta on toimittanut komissiolle oman kansallisen kertomuksensa. Epätäydellisten ja ristiriitaisten kertomusten välttämiseksi jäsenvaltioiden on tulevaisuudessa nähtävä enemmän vaivaa noudattaakseen velvoitettaan laatia kertomus, jossa esitetään nykytilanne direktiivin saattamisessa osaksi kansallista lainsäädäntöä. Näitä velvoitteita on tästä lähtien luettava neuvoston direktiivin 91/692/ETY ja komission päätöksen 94/741/EY mukaan, joissa on muun muassa kyselykaavake direktiivin 75/442/ETY saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöä ja soveltamisesta.

DIREKTIIVI 78/319/EY, ANNETTU 20 PÄIVÄNÄ MAALISKUUTA 1978, MYRKYLLISISTÄ JA VAARALLISISTA JÄTTEISTÄ

I JOHDANTO

Neuvosto antoi direktiivin 78/319/ETY myrkyllisistä ja vaarallisista jätteistä 20 päivänä maaliskuuta 1978, ja direktiivi tuli voimaan 22 päivänä maaliskuuta 1980.
Neuvosto antoi 12 päivänä joulukuuta 1991 direktiivin 91/689/ETY[5] vaarallisista jätteistä. Koska direktiivin 1 artiklan 4 kohdassa mainitun vaarallisten jätteiden luettelon hyväksyminen viivästyi, neuvosto antoi 27 kesäkuuta 1994 direktiivin 94/31/EY[6], jolla lykätään direktiivin 91/689/ETY voimaantuloa ja kumotaan direktiivi 78/319/ETY 27 päivään kesäkuuta 1995 asti.

Direktiivin 78/319/ETY 16 artiklan mukaisesti jäsenvaltioiden on laadittava joka kolmas vuosi ja ensimmäisen kerran kolmen vuoden kuluttua direktiivin tiedoksi antamisesta kertomus myrkyllisistä ja vaarallisista jätteistä huolehtimisesta niissä ja toimitettava se edelleen komissiolle, joka puolestaan toimittaa sen muille jäsenvaltioille.
Komission on annettava joka kolmas vuosi neuvostolle ja Euroopan parlamentille kertomus direktiivin soveltamisesta.

Tällä kertomuksella on tarkoitus tiedottaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle direktiivin 78/319/ETY soveltamisesta vuosina 1989-1994 antamalla yleiskuva siitä, kuinka direktiivi on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Tätä varten jäsenvaltioille lähetettiin tietoja koskeva pyyntö ja kyselykaavake toukokuussa 1995. Toinen pyyntö lähetettiin jäsenvaltioille heinäkuussa 1995. Ainoastaan kuusi jäsenvaltiota (Tanska, Saksa, Espanja, Ranska, Alankomaat, Yhdistynyt kuningaskunta) sekä Belgian Flanderin alue on vastannut tähän pyyntöön ja täyttänyt kyselykaavakkeen. Joidenkin direktiivin säännösten osalta komissio on turvautunut käytössään oleviin muihin tietoihin (jätehuoltosuunnitelmat, tiedoksi saatettu lainsäädäntö, kirjeenvaihto, kokouspöytäkirjat) yrittäessään laatia tämän kertomuksen eheämmäksi. Näin saatu lisätieto on kuitenkin vain osittaista.

---

5 EYVL N:o L 377, 31.12.1991, s. 20

6 EYVL N:o L 168, 2.7.1994, s. 28

II DIREKTIIVIN TÄYTÄNTÖÖNPANO

Seuraavassa esitetään yhteenveto johtopäätöksistä, jotka on tehty komission käytettävissä olevien tietojen pohjalta. Eri jäsenvaltioita koskevan tiedon määrä saattaa vaihdella komissiolle lähetetyn yksityiskohtaisen tiedon mukaisesti.

1 Artiklan b kohta: **Myrkyllisen ja vaarallisen jätteen määritelmä**

Tämän artiklan mukaisesti 'myrkyllistä ja vaarallista jätettä' on jäte, joka sisältää direktiivin liitteessä olevassa luettelossa mainittuja aineita tai on näiden pilaama, siinä muodossa, sellaisina määrinä tai sellaisina pitoisuuksina, että ne muodostavat uhan terveydelle tai ympäristölle. Siten direktiivi jättää jäsenvaltioiden päätettäväksi, minkälainen aineiden tai ainesten muoto, pitoisuus tai määrä muodostaa uhan terveydelle tai ympäristölle.

Tätä määritelmää ei ole noudatettu sellaisenaan **Belgian Brysselin ja Vallonian alueiden** soveltavassa lainsäädännössä.

Seuraavien aineiden tai ainesten (tai niiden yhdisteiden) katsotaan olevan uhka terveydelle tai ympäristölle **Flanderin alueella:**

a) kun pitoisuus ylittää 1 000 mg/kg: orgaaniset halogeeniyhdisteet (lukuun ottamatta polymeerisiä aineita ja muita direktiivissä 78/319/ETY ja muissa myrkyllisistä ja vaarallisista jätteistä huolehtimisesta annetuissa direktiiveissä tarkoitettuja aineita), klooratut liuottimet,

b) kun pitoisuus ylittää 500 mg/kg: arseeni, kadmium,

c) kun pitoisuus ylittää 250 mg/kg: beryllium, syanidit (orgaaniset ja epäorgaaniset),

d) kun pitoisuus ylittää 100 mg/kg: elohopea, tallium,

e) kun pitoisuus ylittää 10 %: orgaaniset liuottimet.

Tunnistamattomia ja/tai uusia tuholaisten ja kasvitautien torjunta-aineita, lääkeaineita sekä laboratoriokemikaaleja, joiden vaikutuksia ympäristöön ei tunneta, pidetään aina myrkyllisinä tai vaarallisina.

Tanskassa pidetään kloorattuja liuottimia, laboratoriokemikaaleja (tunnistamattomat ja/tai uudet, joiden vaikutuksia ympäristöön ei tunneta), asbesteja (pöly ja kuidut) sekä metallien pintakäsittelyyn ja viimeistelyyn käytettäviä happamia ja emäksisiä aineita aina myrkyllisinä tai vaarallisina riippumatta näiden määrästä tai pitoisuudesta.

Muiden direktiivin liitteessä lueteltujen aineiden osalta luokittelu tehdään tapauskohtaisesti, ja sen pohjana on paikallisten viranomaisten arvio terveyteen tai ympäristöön mahdollisesti kohdistuvasta uhasta. Tätä varten arvioidaan eri osatekijöitä, kuten määrää, pitoisuutta, kemiallista ja fysikaalista tilaa, mahdollisia vaihtoehtoja aineista huolehtimiseen, fyysiseen kosketukseen sisältyvä uhkaa, leviämistä, huuhtoutumista, haihtumista, muutoksia ja niin edelleen.

Saksassa ei ole määritelty myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä viittaamalla direktiivin liitteessä lueteltuihin aineisiin tai aineksiin. Jätteen myrkyllisyys ja vaarallisuus arvioidaan sen mukaan, kuinka se vaikuttaa ihmisten terveyteen ja ympäristöön ottaen huomioon aiottu käsittely kuten kierrätys tai hävittäminen (kaatopaikalle tai polttamalla).

Espanjan kansallisessa lainsäädännössä ei aseteta minkäänlaisia raja-arvoja, joita suurempien aineiden tai ainesten määrien tai pitoisuuksien katsottaisiin muodostavan uhan terveydelle tai ympäristölle.
Sen sijaan myrkyllisen ja vaarallisen jätteen kuvaamiseksi on esitetty joukko arviointiperusteita, kuten leimahduspiste, syöpyminen ja fysikaaliset reaktiot. Nämä arviointiperusteet vastaavat menetelmiä, joista säädetään vaarallisten aineiden luokitusta, pakkaamista ja merkintöjä koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämisestä annetun neuvoston direktiivin 67/548/ETY[7] mukauttamisesta tekniikan kehitykseen annetussa direktiivissä 84/449/ETY[8].

Ranskassa sovellettu lähestymistapa poikkeaa direktiivissä esitetystä lähestymistavasta; siellä ollaan valmistelemassa erityiskäsittelyä tarvitsevien teollisuusjätteiden "kansallista luetteloa"
.

Irlannin lainsäädännössä ei esiinny myrkyllisille ja vaarallisille jätteille minkäänlaista tarkkaa määritelmää. Lainsäädännössä kuitenkin säädetään, että minkä tahansa sellaisen sanan tai ilmaisun, joka esiintyy sekä laissa että direktiivissä, merkitys on Euroopan yhteisön direktiivissä tarkoitetun merkityksen mukainen, ellei toisin ilmene. Pitoisuuksien ja määrien osalta ei kuitenkaan anneta minkäänlaisia ohjeita.

Alankomaiden lainsäädännössä viitataan direktiivin 78/319/ETY liitteeseen. Seuraavien aineiden tai ainesten (tai niiden yhdisteiden) katsotaan olevan uhka terveydelle tai ympäristölle:

a) kun pitoisuus ylittää 50 mg/kg: arseeni, elohopea, kadmium, tallium, beryllium, kromi(VI), antimoni, syanidit (orgaaniset ja epäorgaaniset), orgaaniset halogeeniyhdisteet (lukuun ottamatta polymeerisiä aineita ja muita direktiivissä 78/319/ETY ja muissa myrkyllisistä ja vaarallisista jätteistä huolehtimista koskevissa direktiiveissä tarkoitettuja aineita), seleeni, telluuri, aromaattiset polysykliset yhdisteet (syöpää aiheuttavat) sekä metallikarbonyylit,

b) kun pitoisuus ylittää 5 000 mg/kg: lyijy, fenolit, isosyanaatit, klooratut liuottimet, peroksidit, kloraatit, perkloraatit ja atsidit, asbestit (pöly ja kuidut), liukoiset kupariyhdisteet,

c) kun pitoisuus ylittää 50 000 mg/kg: orgaaniset liuottimet, eetterit.

---

7 EYVL N:o L 196, 16.8.1967, s. 1

8 EYVL N:o L 251, 19.9.1984, s. 1

Muita aineita tai aineksia ei luokitella pitoisuuden tai määrän perusteella, vaan sen perusteella, mikä on niiden alkuperä: tunnistamattomat ja/tai uudet tuholaisten ja kasvitautien torjunta-aineet, lääkeaineet sekä laboratoriokemikaalit, joiden vaikutuksia ympäristöön ei tunneta.

Joidenkin edellä esitettyjen arviointiperusteiden yhdistelmää käytetään jalostamoissa syntyvien terva-aineiden ja tislauksessa syntyvien tervajätteiden sekä metallien pintakäsittelyssä ja viimeistelyssä käytettävien happamien ja/tai emäksisten aineiden luokittelemiseen.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa tämä artikla on pantu täytäntöön erityisjätteen määritelmällä, joka ei perustu pitoisuus- tai määrärajoihin, vaan myrkyllisyyteen ja muihin arviointiperusteisiin, kuten leimahduspisteeseen.

4 ja 5 artikla: **Tärkeimmät tavoitteet**

Jäsenvaltioiden on toteutettava aiheelliset toimenpiteet edistääkseen ensisijaisesti myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden syntymisen ehkäisemistä, niiden käsittelyä ja kierrätystä, raaka-aineiden ja mahdollisesti saatavan energian talteenottamista niistä ja kaikkia muita menetelmiä tällaisten jätteiden uudelleenkäyttämiseksi.

Huolehtiessaan myrkyllisistä ja vaarallisista jätteistä jäsenvaltioiden on varmistettava, että ihmisten terveyttä ei vaaranneta eikä ympäristöä vahingoiteta.

Tällaisten jätteiden hylkääminen, valvomaton hävittäminen, sijoittaminen kaatopaikalle ja kuljettaminen sekä lähettäminen sellaisiin laitoksiin, liikkeisiin tai yrityksiin, joilla ei ole toiminnan edellyttämää lupaa, on estettävä.

Kreikan lainsäädännössä toistetaan direktiivi sanatarkasti ja annetaan vastuu siihen kuuluvien toimenpiteiden toteuttamisesta ympäristöministeriölle.

Espanjassa myrkyllisistä ja vaarallisista jätteistä on huolehdittava vaarantamatta ihmisten terveyttä, luonnonvaroja tai ympäristöä. Julkisten viranomaisten on edistettävä myrkyllisiin ja vaarallisiin jätteisiin sisältyvien aineiden ja energian talteenottoa, varmistettava niiden käsittely jätteen muuttamiseksi myrkyttömäksi sekä kehitettävä uusia teknologioita ja tuotantomenetelmiä, jotka synnyttävät vähemmän jätettä. Komissio ei ole saanut näiden määräysten täytäntöönpanoa koskevia tietoja.

Ranskan lainsäädännön mukaan poliisiviranomainen voi hoitaa jätteistä huolehtimisen vastuullisen jätteiden tuottajan tai haltijan kustannuksella, jos jätteet on hylätty tai sijoittaminen kaatopaikalle tai käsittely on tapahtunut valvomattomasti eikä tässä ole noudatettu lainsäädännössä annettuja perusteita. Tämän lisäksi joidenkin jäteluokkien osalta tällaisten jätteiden toimittaminen laitokseen, jolla ei ole asianmukaista lupaa, asettaa toimittajan ja vastaanottajan yhteisvastuuseen niistä vahingoista, jotka jätteestä aiheutuvat.

Direktiivin 4 artiklaa ei ole saatettu osaksi **Irlannin** kansallista lainsäädäntöä. Käytännössä kuitenkin myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden syntymisen estäminen ja niiden talteenotto on tullut jatkuvasti tärkeämmäksi. *Waste Bill 1995* (jossa muun muassa mainitaan vaaralliset jätteet) sisältää joukon määräyksiä, joilla ennaltaehkäisyä ja talteenottoa pyritään edistämään.

Mitä tulee 5 artiklan 1 kohtaan, myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden hylkääminen sekä valvomaton hävittäminen, sijoittaminen kaatopaikalle ja kuljettaminen on kielletty.

6 artikla: **Toimivaltaiset viranomaiset**

Jäsenvaltioiden on nimettävä tai perustettava toimivaltainen viranomainen tai toimivaltaiset viranomaiset, jotka ovat vastuussa myrkyllisistä ja vaarallisista jätteistä huolehtimiseen liittyvistä suunnittelusta, järjestelyistä, lupien myöntämisestä ja valvonnasta.

Belgiassa suunnittelu ja järjestely kuuluvat maan kolmen alueen toimivaltaan. Lupien myöntämistä koskeva toimivalta kuuluu yhteisesti alueille *(Regions)* ja provinsseille, kun taas valvonta on alueiden ja kuntien tehtävä.

Tanskassa lupien myöntäminen ja valvonta kuuluvat 14 läänin *(Amt)* ja 275 kunnan *(Kommune)* yhteiseen toimivaltaan. Suunnittelu ja järjestely kuuluvat kuntien toimivaltaan.

Saksassa suunnittelu ja järjestely kuuluvat 16 osavaltion *(Länder)* tai muiden viranomaisten (32 *Regierungsbezirke* ja 485 *Kreise* tai *kreisfreie Städte*). Valvonta kuuluu *Länder*- ja *Regierungsbezirke* -tahojen toimivaltaan. Vastuualueissa saattaa ilmetä muutoksia, mikä johtuu tasavallan liittorakenteesta. Vastuualueet eivät aina vastaa selvästi tilastollisia alueellisia yksiköitä, mikä johtuu jätehuoltotoimista huolehtimaan velvollisten alueellisten yksiköiden yhteistoiminnasta ja yhteensulautumisesta ja tehtävien siirtämisestä ulkopuolisille.

Kreikassa jätehuoltosuunnitelma kuuluu ympäristöministeriön vastuualueeseen, ja sen on saatava kansantaloudesta, sisäasioista, maataloudesta ja terveydenhoidosta vastaavien ministeriöiden ja kuntien keskusliiton hyväksyntä. Ympäristöministeriön on myös laadittava jätteistä huolehtimiseen liittyvä erityisohjelma.

Espanjassa suunnittelu tapahtuu yhteisesti kansallisella ja alueellisella, autonomisten yhteisöjen (*Comunidades Autónomas - CC.AA.*) tasolla. Autonomiset yhteisöt vastaavat järjestelystä, lupien myöntämisestä ja valvonnasta.

Ranskassa kansallisen tason (ympäristöministeriö) toimivaltaan kuuluu järjestely, muut kolme tehtävää kuuluvat 99 departementin *(Préfet du Département)* vastuualueeseen.

Irlannissa paikalliset viranomaiset ovat lain nojalla toimivaltaisia jätesuunnittelua ja paikallista jätehuoltoa koskevissa kysymyksissä. Ympäristöministeri vastaa jätepolitiikasta. Tulevaisuudessa tilanne muuttuu vaarallisten jätteiden osalta; tarkoitus on, että suunnittelua ja johtoa keskitetään, ja tässä ympäristönsuojelutoimistolla *(Environmental Protection Agency)* on keskeinen tehtävä.

Italiassa suunnittelumenettelystä päätetään kansallisella tasolla. Alueiden ja provinssien on sen jälkeen laadittava tarkemmat suunnitelmat.

Luxemburgissa suunnittelumenettelystä päätetään kansallisella tasolla.

Alankomaissa suunnittelua, järjestelyä, lupien myöntämistä ja valvontaa koskeva toimivalta jakautuu hallitukselle ja 12 provinssille (*Provincie*). Valvontaan osallistuvat myös noin 600 kuntaa *(Gemeenten)*.

Portugalissa suunnitelmat laaditaan kansallisella tasolla yhteistyössä kuntien kanssa.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa jätehuoltotoimiin liittyvien lupien myöntämisestä ja toimien valvonnasta vastaavat jätteiden säätelyviranomaiset. Englannissa näitä vastuutahoja ovat *County Councils* suurkaupunkien ulkopuolella, *District Councils* suurkaupunkien alueella ja lisäksi kolme Lontoota, Manchesteria ja Merseysidea varten muodostettua erityisviranomaista.

Skotlannissa, Walesissa ja Pohjois-Irlannissa vastuutahoja ovat *District* ja *Island Councils* (noin 120).

Tarvittavien lupien myöntämisestä jätteidenkäsittelylaitoksille vastaavat tavallisesti suurempien paikallisten viranomaisten (esimerkiksi *County Councils* suurkaupunkien ulkopuolella Englannissa ja *District Councils* Walesissa) suunnitteluosastot. Näiden viranomaisten tehtävänä on myös paikallisten jätesuunnitelmien laatiminen. Ne perustuvat jätteiden hallinnasta vastaavan viranomaisen laatimaan alueelliseen jätehuoltosuunnitelmaan.

Yhdyskuntajätteiden keräilystä vastaavat jätehuoltoviranomaiset, jotka ovat tavallisesti pienempien paikallisten viranomaisten osa (esimerkiksi *Districts Council* suurkaupunkien ulkopuolella Englannissa). Huolehtimisjärjestelyistä vastaavat paikallisen viranomaisen jätehuoltoyhtiöt, jotka siirtyvät yhä enenevässä määrin yksityissektorille.

7 artikla: **Erottaminen, merkitseminen, kirjaaminen ja yksilöiminen**

Jäsenvaltioiden on toteutettavat tarvittavat toimenpiteet myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden erottamiseksi muusta aineesta, myrkyllisten ja vaarallisten aineiden pakkausten merkitsemiseksi sekä niiden kirjaamiseksi ja yksilöimiseksi kussakin paikassa, joihin jätteitä sijoitetaan.

Vallonian alueella on huhtikuusta 1992 lähtien velvoitettu pitämään myrkyllinen ja vaarallinen jäte erillään keräilyn ja kuljetuksen aikana, ellei jätteen sekoittaminen lisää keräilyn ja kuljetuksen turvallisuutta.

Kreikan lainsäädännössä velvoitetaan myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden haltija toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet ja annetaan prefektille vastuu tarkastuksista. Ei ole tiedossa, onko tällaisia toimenpiteitä toteutettu.

Espanjan lainsäädännössä velvoitetaan myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden tuottaja pitämään myrkylliset ja vaaralliset jätteet erillään tarkoituksenmukaisella tavalla ja varmistamaan, että niitä ei sekoiteta muihin jätteisiin, etenkään sellaiseen jätteeseen tai aineeseen, joka lisää niiden vaarallisuutta ja vaikeuttaa niiden käsittelyä. Heidän on myös huolehdittava pakkauksista, myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä sisältävien pakkausten merkitsemisestä ja pidettävä kirjaa tuontituotteista.

Ranskan lainsäädännössä edellytetään, että erityisiä teollisuusjätteitä, jotka sisältyvät *Conseil d'Etat*'n vahvistamaan luetteloon, ei voida varastoida sellaisiin laitoksiin, jotka ottavat vastaan muihin luokkiin kuuluvia jätteitä.
Jos jätteiden tuottaja tai jätteitä käsittelevä yritys luovuttaa jätteitä ulkopuolisille, niiden on lisäksi esitettävä luovutuksen yhteydessä erityinen lomake, jossa mainitaan jätteiden alkuperä, niiden ominaisuudet, määränpää sekä suunnitellut keräys-, kuljetus-, varastointi-, käsittely- ja huolehtimismenetelmät, mukaan lukien yksilöidyt tiedot näihin toimenpiteisiin osallistuvista muista yrityksistä. Tuottajien, kerääjien, kuljettajien, tuojien ja varastoijien on pidettävä kirjaa eri toimenpiteistä, jotka kohdistuvat huolehdittaviin jätteisiin.

Irlannissa jokainen myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä keräävä, kuljettava, varastoiva tai sijoittava henkilö on velvollinen pitämään ne erillään muusta aineesta ja muista jätteistä. Myös jokainen, joka lähettää tällaisia jätteitä, on velvollinen varmistamaan, että pakkaukset on asianmukaisesti merkitty ja että niissä ilmoitetaan jätteen laji, koostumus ja määrä. Tiedoista on pidettävä kirjaa.

8 artikla: **Tiukemmat toimenpiteet**

Jäsenvaltiot voivat milloin tahansa toteuttaa tiukempia toimenpiteitä kuin direktiivissä säädetään.

Jäsenvaltiot eivät ole ilmoittaneet komissiolle mistään tämän säännöksen mukaisista tiukemmista toimenpiteistä.

9 artiklan 2 kohta: **Erityiset tiedot**

Liikkeiden tai yritysten, jotka varastoivat, käsittelevät ja/tai sijoittavat myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä, on saatava lupa toimivaltaiselta viranomaiselta. Sen lisäksi, että lupa kattaa kaikki 9 artiklan 2 kohdassa luetellut asiat, siinä voidaan määrätä erityisistä tiedoista, jotka on pyydettäessä annettava toimivaltaisen viranomaisen käyttöön.

Belgian Flanderissa myrkyllisten jätteiden käsittelyä tai niistä huolehtimista varten lupaa hakevien laitosten ja yritysten on toimitettava viranomaisille tiedot kaikista laitoksen toimijoista, ympäristöuhkien arvioinnista, varusteiden luonteesta ja suorituskyvystä, kaikkien jätteiden (kiinteiden ja nestemäisten) lajista ja ominaisuuksista, päästöistä melusaaste mukaan lukien, suunnitelluista toimenpiteistä ja varusteista toiminnan ympäristövaikutusten rajoittamiseksi, toimijoiden teknisestä suorituskyvystä, laitosten sijainnista maaperää koskevat tiedot mukaan lukien, rakennusluvista, ympäristövaikutusten arvioinnista ja turvallisuussuunnitelmista, kun ne ovat asiaa koskevan määräyksen perusteella tarpeen.

Tanskassa jätteitä varastoivat, sijoittavat, käsittelevät, tuhoavat tai talteenottavat laitokset, joiden on saatava toimintaansa viranomaisten lupa etukäteen, ovat velvollisia toimittamaan viranomaisille tiedot sijainnista (kartat), rakentamisesta, varusteista, toiminnasta ja käytetystä teknologiasta. Niiden on myös tiedotettava jätteistä ja muista tuotetuista saastemuodoista sekä näiden saastemuotojen sisäisestä valvonnasta. Lisäksi on toimitettava yksityiskohtaiset tiedot suuronnettomuuksien uhkaan liittyvän turvallisuuden arvioinnista.

Saksassa laitosten rakentamiseen, niiden toimintaan ja jälkihuoltoon tarvitaan vastuullisen viranomaisen lupa, joka luovutetaan erityisten tietojen esittämistä vastaan; nämä tiedot vaihtelevat aiotun laitoksen luonteen mukaan (esimerkiksi kaatopaikka, polttolaitos).

Hyväksymismenettelyt takaavat julkisen tahon osallistumisen ja hankkeiden julkistamisen.

Kreikan lain mukaan prefekteillä on toimivalta myöntää lupia sen jälkeen, kun erilaisista julkisten viranomaisten edustajista muodostettu komitea ja toimivaltainen ympäristöministeriön alueellinen yksikkö ovat esittäneet kantansa.

Espanjassa toimijoiden on toimitettava toimivaltaiselle viranomaiselle (joka myöntää laitoksen toimiluvan) kaikki sen mahdollisesti pyytämät lisätiedot.

Siitä ei näytä olevan mitään vähimmäisvaatimusta, mitä erityistietoja on annettava käyttöön.

Ranskassa laitoksen esittämään lupahakemukseen on sisällytettävä direktiivin 9 artiklan 2 kohdassa mainittujen näkökohtien lisäksi tiedot kaikista laitoksessa käytettävistä teollisuusprosesseista, arvio niihin liittyvistä uhkista, tiedot mahdollisista rakennusluvista, toimijoiden teknisistä ja taloudellisista toimintamahdollisuuksista, sijoitettavan jätteen maantieteellisestä alkuperästä (mukaan lukien se, kuinka toiminta sopii jätteiden huolehtimista ja aineiden talteenottoa koskeviin suunnitelmiin) ja mahdollisista rahoitustakuista. Mukaan on liitettävä laitosta ja sen ympäristöä koskevat kartat. Rekisteröityjen laitosten *(installations classées)* osalta niihin on sisällyttävä lisätietoja käyttöolosuhteista, jätevedestä ja kaikista vapautuvista päästöistä sekä suunnitelluista toimenpiteistä onnettomuustilanteessa. Lupahakemukseen on liitettävä ympäristövaikutusten arviointi.

Irlannin laki seuraa läheisesti direktiivin sanamuotoa, ja siinä otetaan huomioon velvollisuus antaa käyttöön tietoja. Eräät kunnalliset laitokset on kuitenkin vapautettu lupavaatimuksesta.

Alankomaissa on toimitettava laitosta koskevia tietoja, jotka liittyvät sen suunnitteluun, käytettäviin käsittelymenetelmiin, suorituskykyyn, laitoksen käyttöaikaan, tavanomaisten toimintojen ympäristövaikutuksiin, näiden vaikutusten mittaamiseksi ja estämiseksi toteutettuihin toimenpiteisiin, mihin sisältyy kaikenlainen jätteiden tuoton ehkäiseminen ja minimointi sekä tuotettujen jätteiden uudelleenkäyttö, varastointi, talteenotto ja niistä huolehtiminen.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa ei ole vähimmäisvaatimuksia, jotka koskisivat erityistietojen toimittamista pyynnöstä toimivaltaisille viranomaisille. Asiasta voivat päättää yksittäiset toimivaltaiset viranomaiset.

11 artikla: **Maksut**

Jäsenvaltiot voivat periä veron kaltaisia maksuja myrkyllisistä ja vaarallisista jätteistä huolehtimisen aiheuttamista kustannuksista. Tämä on tehtävä "saastuttaja maksaa" -periaatteen mukaisesti.

Jos tällaisia maksuja peritään, niiden tuotto voidaan myös käyttää myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä koskevien valvontatoimien ja näistä jätteistä huolehtimiseen liittyvän tutkimuksen rahoittamiseksi.

Belgian Flanderin alueella peritään myrkyllisiä jätteitä koskevasta jätehuollosta tonnia kohden 400-3000 Belgian frangin suuruisia maksuja *(milieuheffingen)*.

Saksassa yksityisten laitosten omistajat perivät korvauksia *(Entgelt)* ja julkisten laitosten omistajat perivät veronkaltaisia maksuja *(Gebühr)* jätteiden toimittajalta, joka perii ne edelleen jätteiden tuottajalta "saastuttaja maksaa" -periaatteen mukaisesti. Maksut kattavat tavallisesti laitoksen suunnittelu-, rakennus- ja toimintakustannukset sekä toiminnan lopettamisesta aiheutuvat arvioidut kustannukset. Kun on kyse yksityisistä omistajista, korvaukseen sisältyy myös riskin ja hyödyn osuus. Maksut vaihtelevat alle 100 saksan markasta tonnia kohden yli 1000 saksan markkaan tonnilta käsittelymenetelmien, jätteen koostumuksen ja mahdollisten esikäsittelymenetelmien mukaan.

Ranskassa rekisteröidyiltä laitoksilta vuosittain perittävillä veroilla rahoitetaan osa valvontamenoista.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa jätehuoltotoiminnan säätelyn ja valvonnan toimivaltaisille viranomaisille aiheuttamat kustannukset saadaan takaisin jätehuoltolisenssien ja lupien haltijoiden ja rekisteröityjen jätteiden kuljettajien maksamissa maskuissa.

Hallitus on hiljattain esittänyt kaatopaikkaveroa.

Tanskassa, Espanjassa, Irlannissa ja **Alankomaissa** ei nykyisin peritä mitään tämänluonteisia veroja.

12 artikla: **Suunnitelmat myrkyllisistä ja vaarallisista jätteistä huolehtimiseksi**

Toimivaltaisten viranomaisten on laadittava suunnitelmat myrkyllisistä ja vaarallisista jätteistä huolehtimiseksi ja pidettävä ne ajanmukaisina (on syytä huomata, että direktiivin 78/319/ETY terminologiassa 'huolehtimiseen' sisältyvät myös talteenottotoimet). Niissä on esitettävä ennen kaikkea huolehdittavien jätteiden lajit ja määrät, huolehtimismenetelmät, tarvittaessa erikoistuneet käsittelykeskukset ja huolehtimistoimiin soveltuvat paikat.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat liittää suunnitelmiin muita erityisiä näkökohtia, erityisesti arvioidut huolehtimistoimista aiheutuvat kustannukset. Niiden on myös julkistettava suunnitelmat ja toimitettava ne edelleen komissiolle, joka huolehtii suunnitelmien säännöllisestä vertailusta sen varmistamiseksi, että direktiivin täytäntöönpano toteutetaan riittävän yhteensovitetusti.

Komission on vaikeaa ellei peräti mahdotonta tuottaa tarkkoja tietoja jäsenvaltioiden jättämistä, erityisesti direktiivin 78/319/ETY 12 artiklan mukaisista myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä koskevista jätehuoltosuunnitelmista.

Ensinnäkin vuoteen 1994 mennessä komissio on saanut tietoja hyvin rajoitetusti.

Lisäksi vastatessaan komission toukokuussa 1995 lähettämään kyselyyn useimmat jäsenmaat viittasivat suunnitelmiin, jotka on laadittu uuden vaarallisista jätteistä annetun direktiivin (91/689/ETY) säännösten mukaan; tämä direktiivi tuli voimaan 27 päivänä kesäkuuta 1995, ja se toi Euroopan unionin jätelainsäädäntöön uuden vaarallisten jätteiden määritelmän.

Kolmas vaikeuttava tekijä on, että monissa tapauksissa komissiolle on toimitettu suunnitelmia, joihin sisältyvät yhdyskuntajätteet, myrkylliset ja vaaralliset jätteet ja muita jätelajeja (eri jäsenvaltiot käyttävät erilaista terminologiaa), ja on vaikeaa luokitella näitä jätteitä tarkasti myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden luokkaan (esimerkiksi autoromujen tai terveydenhuollon jätehuoltosuunnitelmat).

Lopuksi suunnitelmat ovat tavallisesti voimassa jonkin rajoitetun ajan (jota joissakin tapauksissa ei ole mainittu), ja siksi on mahdotonta antaa tarkkaa kuvaa suunnitelmista, jotka olivat voimassa vuosien 1990 ja 1994 välisenä aikana.

Siksi komissio on nähnyt parhaaksi sisällyttää tähän kertomukseen vuoden 1995 loppuun mennessä saamansa tiedot, jotka liittyvät "myrkyllisiin ja vaarallisiin jätteisiin" tai "vaarallisiin jätteisiin". Jäsenvaltioiden komissiolle lähettämiin suunnitelmiin liittyvän kokonaiskuvan saamiseksi lukijaa kehotetaan tutustumaan direktiivin 75/442/ETY täytäntöönpanoa koskevaan kertomukseen.

Komissio on saanut **Belgian** kolmelta alueelta seuraavat suunnitelmat: jätteiden syntymisen ehkäisyä ja jätehuoltoa koskeva suunnitelma Brysselin aluetta varten, hyväksytty vuonna 1992 (voimassaoloaikaa ei ole ilmoitettu), jätesuunnitelma vuosille 1991-1995 Flanderin aluetta varten ja jätesuunnitelma vuosille 1991-1995 Vallonian aluetta varten. Kaikki kolme suunnitelmaa koskevat sekä yhdyskuntajätteitä että erityisjätteitä ja teollisuusjätteitä.

Tanska on toimittanut kesäkuussa 1992 vuosiksi 1993-1997 hyväksytyn jätehuoltoa ja kierrätystä koskevan suunnitelman (johon kuuluvat myös erityisjätteet).

Saksa toimitti komissiolle maaliskuussa 1989 joukon direktiivin 78/319/ETY 12 artiklan mukaisesti laadittuja suunnitelmia. Vuoteen 1994 mennessä toimitettiin yhteensä 13 suunnitelmaa. Lokakuussa 1995 komissiolle lähetettiin useita voimassa olevia suunnitelmia, joista 19 liittyi vaarallisiin jätteisiin.

Espanja on toimittanut komissiolle kansallisen teollisuusjätteitä koskevan suunnitelman (1989-1992) ja kansallisen vaarallisia jätteitä koskevan suunnitelman (1995-2000).

Irlanti toimitti komissiolle vuosien 1988 ja 1991 välillä 19 *County council*in ja yrityksen laatimat "erityisjätteitä koskevat suunnitelmat" ja *Offaly County Council*in laatiman "myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä koskevan suunnitelman".

Luxemburg toimitti komissiolle vuoden 1991 alussa osan jätehuoltosuunnitelmasta *(Osa I: Programme Directeur)* vuosiksi 1991-1995.

Alankomaat lähetti elokuussa 1992 kymmenvuotisen jäteohjelman (1993-2002) ja syyskuussa 1995 vaarallisista jätteistä huolehtimista koskevan monivuotisen suunnitelman (1993-2002).

Yhdistynyt kuningaskunta toimitti 70 eri toimivaltaisen viranomaisen laatimat jätehuoltosuunnitelmat vuonna 1990. Syyskuussa 1995 Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset toimittivat komissiolle luettelon niistä suunnitelmista, jotka olivat edelleen voimassa.

Ranska, Kreikka, Italia ja **Portugali** eivät ole toimittaneet minkäänlaista myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä koskevaa jätehuoltosuunnitelmaa.

13 artikla: **Tilapäiset poikkeukset**

Hätätilanteessa tai vakavan vaaran uhatessa jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet, myös tietyissä tilanteissa sellaiset, joilla poiketaan direktiivistä sen varmistamiseksi, että myrkylliset ja vaaralliset jätteet eivät aiheuta uhkaa väestölle tai ympäristölle. Poikkeamista on ilmoitettava komissiolle.

Komission saamien tietojen mukaan tätä säännöstä ei ole sovellettu yhdessäkään jäsenvaltiossa.

14 artikla: **Tietojen muistiin merkitseminen**

Artiklassa säädetään joukosta asioita, joista myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä tuottavan, niitä hallussaan pitävän tai niistä huolehtivan laitoksen, liikkeen tai yrityksen on pidettävä kirjaa. Nämä tiedot on pyydettäessä annettava toimivaltaisen viranomaisen käyttöön.

Belgian Vallonian alueella myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden parissa toimivat ovat olleet huhtikuusta 1992 asti velvollisia käyttämään erityistä rekisteriä, joka on säilytettävä vähintään viisi vuotta ja joka on pyydettäessä annettava viranomaisille.

Belgian Flanderin alueella on pidettävä kirjaa laitoksessa tehdyistä toimista sekä jätteiden varastoinnista ja käsittelystä. Kaikkien jätteiden alkuperää, vastaanottamista ja luovuttamista koskevat tiedot on pidettävä rekisterissä vähintään viiden vuoden ajan, minkä jälkeen rekisteri on lähetettävä toimivaltaiselle viranomaiselle.

Tanskassa ei ole olemassa standardoitua tapaa, jonka mukaisesti kirjaa olisi pidettävä, eikä dokumentoitujen todisteiden säilyttämistä koskevaa vähimmäisaikaa.

Saksassa myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä tuottavan, niitä hallussaan pitävän ja/tai niistä huolehtivan laitoksen, liikkeen tai yrityksen on pidettävä yksityiskohtaisesti kirjaa jätteiden lajista, määrästä, koostumuksesta ja alkuperästä sekä jätteisiin kohdistuvista käsittely- ja huolehtimistoimista. Tiedot esitetään käsittelyihin liittyvinä tositteina ja tositeaineistoon liitettävinä standardimuotoisina ilmoituksina.

Tämä arkistoaineisto on säilytettävä vähintään kolme vuotta viimeisen lisäyksen jälkeen, ja se on pyydettäessä esitettävä viranomaisille. Jos on kyse toimintansa lopettavasta laitoksesta, arkistoja on säilytettävä vähintään kymmenen vuotta. Kaatopaikkojen osalta niitä on säilytettävä niin kauan, kunnes kaatopaikan jälkihuolto on päättynyt.

Direktiivi toistetaan sananmukaisesti **Kreikan** lainsäädännössä, mutta komissiolla ei ole tiedossaan yksityiskohtia tämän säännöksen soveltamisesta.

Espanjassa lainsäädäntö velvoittaa vaarallisten jätteiden tuottajan ilmoittamaan vuosittain standardimuodossa ja pitämään kirjaa seuraavista seikoista: jätteen alkuperä, jätteen määrä, laji ja tunnistuskoodi, luovutetut jätteet, esikäsittelymenetelmät, tilapäinen varastointi, tullitiedot, kun on kyse jätteen tuonnista, käsittelymenetelmät ja huolehtiminen paikan päällä.

Vaarallisista jätteistä huolehtivien on lisäksi esitettävä vuosittain standardimuotoon laadittu kertomus ja pidettävä kirjaa seuraavista tiedoista: jätteiden alkuperä; jätteiden määrä, laji, koostumus ja tunnistuskoodit; hyväksyminen, vastaanotto ja varastointi; käsittely- ja huolehtimistoimet sekä käsittelymenetelmät ja käsiteltyjen jätteiden määränpää.

Asiakirja-aineisto on säilytettävä vähintään viisi vuotta.

Ranskassa laitokset, jotka tuottavat, tuovat maahan, vievät maasta tai kuljettavat tiettyihin luokkiin kuuluvia jätteitä (näihin kuuluu monia sellaisia jätteitä, jotka sisältävät direktiivin 78/319/ETY liitteessä lueteltuja aineita), huolehtivat niistä tai käyvät niillä kauppaa, ovat velvollisia pitämään kirjaa ja tekemään määräajoin ilmoitukset viranomaisille. Lisäksi myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä varastoivien laitosten sekä tiettyjä erityisiä lopullisia, stabiloituja teollisuusjätteitä *(déchets industriels spéciaux ultimes et stabilisés)* varastoivien laitosten on pidettävä kirjaa.

Tiettyihin luokkiin kuuluvien jätteiden tuottajien, kerääjien, kuljettajien ja tuojien sekä niitä varastoivien, uudelleen ryhmittävien ja esikäsittelevien laitosten toimijoiden on pidettävä standardin mukaisesti kirjaa ja annettava tiedot pyydettäessä viranomaisille.

Dokumentoitujen todisteiden säilyttämisen vähimmäisaikaa koskevaa normia ei ole. Tämän ajan määrääminen tapauskohtaisesti kuuluu departementtien prefektien *(Préfets du Département)* toimivaltaan.

Irlannin lainsäädännössä edellytetään luvanhaltijoiden ja jokaisen myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä tuottavan, hallussaan pitävän tai niistä huolehtivan henkilön ylläpitävän rekisteriä. Sen on katettava direktiivin 14 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetyt asiat. Vähimmäisaikarajaa rekisterin säilyttämiselle ei ole, sen sijaan määrätään tietojen luovuttamisesta toimivaltaiselle paikalliselle viranomaiselle tietyissä olosuhteissa. Myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden kuljetukseen liittyy luovutuksia koskeva ilmoitusjärjestelmä. Ilmoitukset on säilytettävä kaksi vuotta.

Alankomaissa on pidettävä standardinmukaista kirjaa. Laitosten on tavallisesti ilmoitettava nimetyille viranomaisille kaikesta vaarallisten jätteiden vastaanottamisesta ja sijoittamisesta. Seuraavia seikkoja koskevat tiedot on toimitettava: sijoittamispäivä, jätteen vastaanottaja, jätteen yksilöiminen ja määrä, jätteen laji, ominaisuudet ja koostumus, laitoksen sijainti ja käytetyt käsittelymenetelmät. Laitos voi saada vapautuksen ilmoitusvelvollisuudesta, ja tällöinkin sen on pidettävä kirjaa samoista tiedoista.

Asiakirja-aineisto on säilytettävä vähintään kolme vuotta.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa erityisjätteiden tuottajien, kuljettajien ja niitä sijoittavien on pidettävä rekisteriä, johon liitetään jäljennökset direktiivissä tarkoitetut yksityiskohtaiset tiedot sisältävistä lähetysilmoituksista. Lisäksi huolehtimispaikoissa on pidettävä kirjaa erityisjätteen jokaisesta sijoituskohdasta, ja nämä tiedot on liitettävä lähetysilmoitusrekisteriin.

Jos on kyse tuottajista tai kuljettajista, kaikki lähetysilmoitukset on pidettävä rekisterissä vähintään kaksi vuotta. Jätteiden sijoittajien on säilytettävä ilmoitusten jäljennökset ja sijoittamispaikkoja koskevat tiedot siihen asti, kunnes jätehuoltolupa luovutetaan tai perutaan, jolloin rekisteri on siirrettävä toimivaltaiselle viranomaiselle.

15 artikla: **Tarkastukset**

Toimivaltaisten viranomaisten on tarkastettava kaikki myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä tuottavat, niitä hallussaan pitävät tai niistä huolehtivat laitokset ja valvottava niitä varmistaakseen, että direktiivin soveltamiseksi annettuja säännöksiä ja kaikkiin lupiin sisältyviä ehtoja noudatetaan. Tätä varten toimivaltaisten viranomaisten edustajien on saatava tarpeellinen apu voidakseen tehdä jätteitä koskevia selvityksiä, tarkastuksia ja tutkimuksia, ottaa näytteitä ja koota mitä tahansa velvollisuuksiensa täyttämisen kannalta tarpeellisia tietoja.

Flanderin alueella laitosten ja yritysten, joiden toiminta liittyy myrkyllisiin jätteisiin, on annettava tiedot käyttöön kuukausittain. Jätteiden tuottajien on toimitettava viranomaisille erityinen tiedonanto vuosittain. Tarkastuksia voidaan tehdä milloin tahansa, mutta niiden vähimmäistiheydestä ei ole määräyksiä.

Saksassa alueellisen lainsäädännön mukaan vastuussa olevat viranomaiset valvovat laitoksia, jotka tuottavat tai pitävät hallussaan myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä tai huolehtivat niistä. Periaatteessa ei ole olemassa vähimmäismääräyksiä siitä, kuinka usein tarkastuksia on tehtävä.

Ranskassa ei ole vahvistettu vähimmäismääräyksiä siitä, kuinka usein tarkastusta ja valvontaa suoritetaan kansallisella tasolla. Tarkastusten välisestä ajasta määrätään tapauskohtaisesti departementtien tasolla, prefektien (préfets) alaisuudessa.

Irlannissa valtuudet tarkastusten suorittamiseen on siihen valtuutetuilla henkilöillä. Toimivaltaisilla viranomaisilla ei kuitenkaan ole selvää velvollisuutta suorittaa tarkastuksia. Komissio on ryhtynyt tässä asiassa oikeudellisiin toimiin Irlantia vastaan.

Alankomaissa on olemassa määräys siitä, kuinka usein tarkastuksia on tehtävä; laitoksen koosta ja lajista riippuen tämä vähimmäistaajuus vaihtelee kahdesta vuotuisesta tarkastuksesta yhteen joka toinen vuosi tehtävään tarkastukseen.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa kehotetaan määräyksellä toimivaltaisia viranomaisia tekemään tarkastuksia joka neljäs kuukausi (sisävarastot), kahdeksan kertaa kuukaudessa (kaatopaikat) tai neljä kertaa kuukaudessa (käsittelylaitokset) silloin, kun on kyse jätehuoltoluvan saaneista henkilöistä. Yksittäiset viranomaiset määräävät muiden tarkastusten taajuudesta.

Tanskassa ja **Espanjassa** ei ole määräyksiä siitä, kuinka usein tarkastuksia on pidettävä.

III PÄÄTELMÄT

Koska jäsenvaltiot ovat toimittaneet komissiolle hyvin rajoitetusti niiltä pyydettyjä yleisiä ja erityisiä tietoja, tämä kertomus on sisällöltään melko suppea.

Koska jätehuoltotoimenpiteet vaikuttavat suuressa määrin sisämarkkinoihin, on komission suorittama jätedirektiivien perusteellinen valvonta välttämätön edellytys sellaisten sisämarkkinoiden toiminnalle, joiden perustana on ympäristönsuojelun korkea taso. Tämän lisäksi jäsenvaltioiden laatimat tilannekertomukset, jotka komissio toimittaa muille jäsenvaltioille, edistävät tehokkaasti tärkeiden tietojen vaihtoa ja tehostavat jätealan tulevien toimenpiteiden suunnittelua.

Komission käytettävissä olevan tiedon pohjalta voidaan tehdä seuraavat johtopäätökset:

Huolimatta siitä, että tämä direktiivi pohjautuu perustamissopimuksen 100 ja 235 artiklaan ja että erityisesti on mainittu tarve estää eriarvoiset kilpailuolosuhteet, jotka vaikuttaisivat sisämarkkinoiden toimintaan, tehty arviointi osoittaa, että myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä koskevat kansalliset lainsäädännöt ovat yhdenmukaisia vain hyvin vähäisessä määrin. Tämä johtuu osittain siitä, että joidenkin direktiivin määräysten sisältö on yleinen (monissa tapauksissa määrätään pelkästään vähimmäisvaatimukset), ja osittain siitä, että useissa tapauksissa jäsenvaltiot eivät ole noudattaneet direktiivin säännöksiä, joilla pyritään yhdenmukaistamaan myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden jätehuoltoa.

Kansallisella tasolla käytettävän myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden määritelmän oli tarkoitus perustua osittain tekijöihin (liitteessä lueteltujen aineiden tai ainesten määrään ja pitoisuuteen), joiden määrittely jätettiin jäsenvaltioiden tehtäväksi, ja osittain yhdenmukaistettuihin tekijöihin (liitteessä luetellut ainekset ja aineet). Tämä ei ole johtanut minkäänlaiseen yhdenmukaisuuteen jäsenvaltioissa käytettyjen määritelmien välillä.

Mitä tulee direktiivin päätavoitteisiin (jätteiden syntymisen ehkäiseminen, jätteiden uudelleenkäyttö ja kierrätys, velvollisuus varmistaa, ettei ihmisten terveyttä eikä ympäristöä vaaranneta, valvomattoman kaatopaikoille sijoittamisen ja kuljetuksen estäminen) ja erityistavoitteisiin (erottelumerkintä, tietojen muistiin merkitseminen, tarkastukset), komissiolla ei ole käytössään riittävästi tietoja laatua koskevien johtopäätösten tekemiseen. Näyttää siltä, että joissakin tapauksissa direktiivin sanamuoto toistetaan jäsenvaltioiden kansallisessa lainsäädännössä, mutta komissiolla ei ole käytössään tietoja siitä, kuinka nämä määräykset on pantu täytäntöön.

Jätehuollon toimivallan osalta on havaittavissa selvä suuntaus määritellä suunnittelumenetelmät ja yleinen viitekehys kansallisella tasolla (muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta), kun taas alueet ja muut paikalliset viranomaiset vastaavat usein suunnitelmien laadinnasta. Lupien myöntäminen, järjestely ja valvonta kuuluvat tavallisesti alueellisten tai paikallisten viranomaisten toimivaltaan, vaikka jäsenvaltioiden välillä onkin huomattavia eroja niiden erilaisten hallintorakenteiden vuoksi.

Direktiiviin 78/319/ETY sisältyy erityissäännös, joka sallii jäsenvaltioiden toteuttaa tiukempia toimenpiteitä, kuin mitä direktiivissä säädetään. Näitä tiukempia toimenpiteitä ei tarvitse alistaa

komission hyväksyttäväksi, vaikka 21 artiklan 2 kohdan mukaan niistä on ilmoitettava komissiolle. Komissio ei ole saanut ilmoituksia tällaisesta. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että direktiiviä tiukempia toimenpiteitä ei olisi toteutettu. Esimerkiksi jäsenvaltioiden käyttämät erilaiset lähestymistavat myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden määrittelyyn ja direktiivin muiden määräysten täytäntöönpanoon ovat varmasti voineet johtaa huomattaviin eroihin direktiivin soveltamisessa eri maiden välillä.

Direktiivin 12 artiklan 3 kohdassa säädetään, että komissio huolehtii säännöllisten vertailujen järjestämisestä sen varmistamiseksi, että direktiivin täytäntöönpano toteutetaan riittävän yhteensovitetusti. Koska aivan viime aikoihin asti jäsenvaltiot ovat toimittaneet suunnitelmia erittäin rajoitetusti, komissio ei ole voinut järjestää tällaisia vertailuja. Siten tämän direktiivin täytäntöönpanon koordinointi erityisesti jätehuoltosuunnitelmien osalta on ollut riittämätöntä. Soveltamista ei todella ole lainkaan valvottu yhteensovitetusti. Monet myrkyllisiä ja vaarallisia jätteitä koskevat suunnitelmat ovat jääneet laatimatta tai niitä ei ole toimitettu komissiolle ajoissa. Usein myöskään päivityksiä ei ole toimitettu komissiolle. Tämä tilanne varmasti haitannut myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden tehokkaan ja yhtenäisen jätehuollon toteutumista yhteisön tasolla.

Yhteenvetona tästä täytäntöönpanoa koskevasta kertomuksesta komissio katsoo direktiivin 78/319/ETY osoittavan selvästi, että yhteisön on yhdenmukaistettava jätehuoltoon liittyvät kansalliset toimenpiteet eikä rajoituttava ainoastaan vähimmäisvaatimusten antamiseen. Direktiivi 78/319/ETY on todennäköisesti laadittu liian yleiseksi, jotta ympäristönsuojelu yhdentyisi toimivilla sisämarkkinoilla toivotulla tavalla. Mitä tulee määräyksiin, joilla pyritään yhtenäistämään myrkyllisten ja vaarallisten jätteiden jätehuoltoa, ovat jäsenvaltiot pitäneet parempana turvautua kansallisiin lähestymistapoihin.

Direktiiviin liittyvät kokemukset osoittavat myös selvästi, että tarpeellinen jäsenvaltioiden jatkuva osallistuminen on ollut puutteellista, kun tarkastellaan, missä määrin komissiolle on ilmoitettu direktiivin soveltamiseksi toteutetuista toimenpiteistä, niiden yhteydessä esiin tulleista ongelmista, vastaavien jätehuoltosuunnitelmien toimittamisesta ja niin edelleen.

Komissio toivoo, että tilanne paranee merkittävästi sovellettaessa direktiiviä 91/689/ETY, joka on korvannut direktiivin 78/319/ETY kesäkuun 27 päivästä 1995 alkaen. Tässä suhteessa on tärkeää, että uusi direktiivi mahdollistaa tehokkaan yhdenmukaistamisen alkaen yhdenmukaisesta vaarallisten jätteiden yleisestä määritelmästä (vaarallisten jätteiden luettelo)[1]. Tässä suhteessa komissio muistuttaa, että määritelmiin ja luetteloihin liittyvän yhteisön terminologian siirtäminen kansallisiin lainsäädäntöihin on tärkeää, sillä se on ainoa tapa turvata ympäristönsuojelun korkea taso sekä sisämarkkinoiden ja kilpailun asianmukainen toiminta.

Lopuksi on muistettava, että direktiivi 91/689/ETY perustuu perustamissopimuksen 130 s artiklaan, ja siksi komissio on vakuuttunut, että jos jäsenvaltiot päättävät poiketa milla tavalla hyvänsä sen määräyksistä varmistaakseen vielä korkeamman ympäristönsuojelun tason kuin mihin tämä direktiivi pohjautuu, ne noudattavat artiklassa 130 t määrättyjä sääntöjä ja menettelyjä.

---

[1] Neuvoston päätös 94/904/EY, 22.12.1994; EYVL N:o L 356, 31.12.1994, s. 14.

DIREKTIIVI 75/439/ETY JÄTEÖLJYHUOLLOSTA

I Johdanto

Direktiivi 75/439/ETY jäteöljyhuollosta oli ensimmäinen yritys säädellä yhteisön tasolla jäteöljyjen asianmukaista käsittelyä. Belgiaa lukuun ottamatta kaikki jäsenvaltiot olivat saattaneet yhteisön direktiivin osaksi kansallista lainsäädäntöään. Belgiassa eräät direktiivin säännöksistä toistettiin ympäristönsuojelua koskevassa kansallisessa lainsäädännössä ja Flanderin alueella hyväksytyssä jätehuoltoa koskevassa lainsäädännössä.

Direktiivin saattamisessa osaksi kansallista lainsäädäntöä ja sen soveltamisessa oli monia eroja jäsenvaltioiden välillä. Lisäksi oli mahdollista, että nämä erot, jotka ilmenivät eroavuuksina jäteöljyhuollossa yhteisön tasolla, aiheuttivat ongelmia sisämarkkinoilla.

Näin oli tullut ilmeiseksi tarve yhdenmukaistaa kansalliset lait yhteisön tasolla. Alkusysäyksenä uuteen direktiiviin oli epäilemättä kuitenkin öljyjen saastuminen PCB- ja PCT-yhdisteistä erityisesti Saksassa.

Näiden ongelmien ratkaisemiseksi ja myös direktiivin mukauttamiseksi lisääntyneeseen tietoon ja tekniikan kehitykseen muutettiin jäteöljyhuollosta annettua direktiiviä joulukuussa 1986. Uuden tekstin tärkeät kohdat ja uudistukset ovat:

1 Soveltamisalaa tarkennettiin entisestään. Jäteöljyille annettiin uusi määritelmä, joka sulkee pois synteettiset öljyt ja myös PCB- ja PCT-yhdisteet.
Lisäksi otettiin käyttöön enimmäismäärä, jota jäteöljyihin satunnaisesti sisältyvien PCB- ja PCT-yhdisteiden pitoisuudet eivät saa ylittää. Siten poltettavaksi tai uudistettavaksi tarkoitetut jäteöljyt eivät saa sisältää yli 50 miljoonasosaa PCB:tä. Tätä enemmän näitä yhdisteitä sisältäviä öljyjä pidetään vaarallisina jätteinä, niitä on käsiteltävä sellaisina eivätkä ne kuulu tämän direktiivin soveltamisalaan.

2 Jäteöljyjen uudistaminen asetettiin selvästi etusijalle niiden polttamiseen verrattuna. Yleisesti arvioidaan, että öljyjen uudistaminen merkitsee jäteöljyjen kaikkein ekologisinta ja järkiperäisintä hyödyntämistä, kun otetaan huomioon ilmakehään suuntautuvien saastepäästöjen merkittävä vähennys, energiatalous ja uusiutumattomien raaka-aineiden talteenotto. Direktiivi sallii myös polttamisen siellä, missä tapa on jo käytössä kansallisilla alueilla.

3 Erityistä huomiota kiinnitettiin öljyjen keräilyyn ja varastointiin. Kaikilta öljyjä kerääviltä laitoksilta edellytetään tietojen rekisteröintiä, alistumista valvontaan ja lupajärjestelmään.

Lisäksi jäsenvaltioiden on keräilyn tehostamiseksi määrättävä varastointiin ja keräilyyn liittyvistä yleisöön kohdistuvista tiedotusohjelmista.

4 Tämän lisäksi uudessa direktiivissä määrätään saastepäästöjä koskevat enimmäisarvot poltettaessa jäteöljyjä laitoksissa, joiden terminen ottoteho on kolme megawattia tai enemmän.

II NYKYVAIHE DIREKTIIVIN SAATTAMISESSA OSAKSI KANSALLISTA LAINSÄÄDÄNTÖÄ - TÄYTÄNTÖÖNPANON KANSALLISET TOIMENPITEET

Kaikki jäsenvaltiot ovat ilmoittaneet komissiolle laeista, asetuksista ja hallinnollisista määräyksistä, jotka ne ovat panneet täytäntöön noudattaakseen direktiiviä sellaisena kuin sitä on muutettu 22 päivänä joulukuuta 1986 annetulla direktiivillä 87/101/ETY.

Kuitenkin parhaillaan on käynnissä rikkomuksen seurauksena käynnistetyt menettelyt Saksaa, Italiaa ja Portugalia vastaan, joiden toimenpiteillä saatetaan direktiivi ainoastaan osittain osaksi kansallista lainsäädäntöä.

III SOVELTAMISEN NYKYTILANNE - KERTOMUS JA JÄSENVALTIOIDEN VASTAUKSET KOMISSION PÄÄTÖKSEN 94/474/ETY MUKAISEEN KYSELYYN, JOKA PERUSTUU 26 PÄIVÄNÄ KESÄKUUTA 1995 ESITETTYYN KOMISSION YKSIKÖIDEN PYYNTÖÖN

Komission yksiköt toivoivat saavansa jäsenvaltioilta direktiivin 87/101/ETY soveltamista koskevia tietoja vuotta 1995 edeltäviltä vuosilta, erityisesti vuosien 1990 ja 1994 väliseltä ajalta.

Tähän pyyntöön vastanneet jäsenvaltiot ovat Saksa, Espanja, Ranska, Italia, Luxemburg, Alankomaat, Portugali ja Yhdistynyt kuningaskunta. Portugalin vastaukset koskevat valitettavasti ainoastaan direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, eikä niihin sisälly tärkeää tietoa, joka olisi tarpeen direktiivin soveltamisen nykytilan arvioimiseksi tässä maassa. Saksan vastauksia on vaikea käyttää hyväksi, sillä niissä viitataan aikaisempaan kyselyyn ja vastaukseen ja ne sisältävät ainoastaan vuotta 1991 koskevia tietoja.

Tanskan osalta tilanne on hieman erikoinen, sillä tämä maa on luvannut toimittaa vastaukset, mutta tähän mennessä komission yksiköt eivät ole saaneet edes osia niistä.

Niiden jäsenvaltioiden osalta, jotka eivät ole vastanneet lainkaan komission pyyntöön, yksiköillä on hallussaan joitakin Belgian sekä Kreikan aikaisemmin lähettämiä tietoja. Valitettavasti nämä tiedot koskevat ainoastaan vuotta 1989 edeltävää aikaa, eivätkä niin ollen anna kuvaa tilanteesta tässä selvityksessä käsiteltävänä ajanjaksona.

Irlannin osalta komissiolla ei ole hallussaan minkäänlaisia direktiivin soveltamista koskevia tietoja.

Uusien jäsenvaltioiden Itävallan, Suomen ja Ruotsin osalta voidaan todeta, että tässä kertomuksessa käsitellään ajanjaksoa, joka edelsi niiden liittymistä Euroopan unioniin.

Seuraavassa kertomuksessa esitetään yhteenveto jäsenvaltioiden vastauksista edellä mainittuun kyselyyn. Lukemisen helpottamiseksi otsikot on numeroitu kyselykaavakkeen eri kohtien mukaan. Artiklat, joihin viitataan, ovat direktiivistä 87/101/ETY.

3.a,b,c **Jäsenvaltioiden toteuttamat, direktiivissä määrättyjä toimenpiteitä tiukemmat toimenpiteet (muun muassa jäteöljyjen polttamista koskeva kielto - artikla 16)**

Espanjassa ei ole toteutettu tiukempia toimenpiteitä, kuin mistä määrätään direktiivissä. Öljyjen polttamista koskevaa kieltoa ei ole voitu soveltaa Espanjassa, sillä maan ilmoituksen mukaan se ei pystyisi valvomaan toimenpiteen toteuttamista.

Ranskassa tämä määräys on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä 5 päivänä joulukuuta 1989 kiertokirjeellä jäteöljyjen keräilyn hyväksymisestä ja niiden polttamisen kieltämisestä sekä valvomattomasta keräilystä.

Italiassa ei ole toteutettu tiukempia toimenpiteitä lukuunottamatta joitakin kadmium- ja kloorisaasteita koskevia rajoituksia. PCB-pitoisuuden sallittu yläraja on 25 miljoonasosaa, ja öljyjen poltto laitoksissa on sallittua ainoastaan, jos pitoisuus on kolmen miljoonasosan ja kuuden miljoonasosan välillä.

Luxemburgissa 17 päivänä kesäkuuta 1994 säädetyssä laissa jätteiden syntymisen ehkäisemisestä ja jätehuollosta asetetaan aineiden uudistaminen yleisesti etusijalle ja siten myös jäteöljyjen uudistaminen. Energianlähteeksi käytettäväksi hyväksytään ainoastaan sellaiset jätteet, jotka sopivat hyödynnettäväksi vain termisesti. Näistä toimenpiteistä on ilmoitettu komissiolle.

Alankomaissa on toteutettu tiukempia toimenpiteitä. Jäteöljyn määritelmän nojalla on määrätty PCB-yhdisteiden halogeenipitoisuutta koskevista vaatimuksista. Lisäksi on määrätty vaatimuksista, jotka koskevat PCB-yhdisteiden halogeenipitoisuutta käytettäessä niitä polttoaineena tai polttoaineiden valmistuksessa. Nämä vaatimukset koskevat kaikkia polttoaineita. Näistä toimenpiteistä on ilmoitettu komissiolle.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa ei ole pidetty tarpeellisena ryhtyä tiukempiin toimenpiteisiin.

Toimitettujen asiakirjojen mukaan vaikuttaa siltä, että **Portugalissa** ei ole toteutettu tiukempia toimenpiteitä.

II.1.a,b,c **Tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että jäteöljyt kerätään ja niistä huolehditaan aiheuttamatta vahinkoa ihmiselle tai ympäristölle (2 artikla)**

Kaikki vastanneet jäsenmaat ovat toteuttaneet toimenpiteitä.

Saksan osalta määrät ovat tiedossa ainoastaan vuodelta 1991, jolloin tuotettujen öljyjen määrä oli 1 228 000 tonnia, jäteöljyjen määrä oli 616 000 tonnia, öljyjä kerättiin 616 000 tonnia, uudistettiin 402 000 tonnia ja käytettiin polttoaineena 214 000 tonnia.

Espanjassa lähes kaikki jäteöljy käytetään polttoaineena, kun taas uudistetun öljyn määrä on laskenut romahdusmaisesti näiden kolmen viime vuoden aikana mitättömälle tasolle.

Ranskassa keräily ja huolehtiminen on järjestetty erityisten hyväksymis- ja valvontamenettelyjen kautta. Vuonna 1994 tuotettu öljymäärä oli 260 000 tonnia. Kerätyn öljyn määrä on kasvanut vuodesta 1992 lähtien, ja se nousi 197 401 tonniin vuonna 1994. Uudistetun öljyn määrä on hieman vähentynyt ollen 79 337 tonnia vuonna 1994. Sitä vastoin polttoaineena käytetyn öljyn määrä on lähes kaksinkertaistunut vuodesta 1992. Määrä oli 118 064 tonnia vuonna 1994.

Italiassa markkinoille tulevan öljyn määrä väheni vuoden 1990 692 000 tonnista 616 000 tonniin vuonna 1994. Kerätyn öljyn määrä, joka vuonna 1994 oli 169 568 tonnia, ei ole sanottavasti kasvanut vuodesta 1990, kun taas uudistetun öljyn määrä on kasvanut ja oli 143 529 tonnia vuonna 1994. Polttoaineena käytettävä määrä on vähentynyt melkein puolella ja oli 22 656 tonnia vuonna 1994 ja huolehditun öljyn määrä oli erittäin pieni, 1 420 tonnia.

Luxemburgissa valtuutetulla keräilijällä on oltava lupa jäteöljyihin liittyvän suurherttuakunnan säädöksen, annettu 30 päivänä marraskuuta 1989, 6 artiklan nojalla sekä jätteiden syntymisen ehkäisyyn ja jätehuoltoon liittyvän lain, säädetty 17 päivänä kesäkuuta 1994, 10 artiklan nojalla.
Tuotettu öljymäärä on hieman kasvanut vuodesta 1992 lähtien ja oli 4 554 tonnia vuonna 1994.

Koko tämä määrä kerätään, mutta vain puolet siitä uudistetaan. Käyttö polttoaineena on merkittävästi vähentynyt, ja vuonna 1994 määrä oli 1997 tonnia. Vain hyvin pienestä määrästä (11 tonnia) huolehditaan.

Alankomaissa markkinoille tuodun öljyn määrä ei kasvanut vuosien 1991 ja 1993 välillä, jolloin se oli 179 000 tonnia, joka vuorostaan tuotti 90 000 jäteöljyä, josta kerättiin kaksi kolmasosaa. Öljyä ei uudisteta. Polttoaineena käytettiin 47 000 tonnia ja 31 000 tonnista öljyä huolehdittiin.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa markkinoille tuodun öljyn määrä laski hieman vuodesta 1990 lähtien ja oli 804 000 tonnia vuonna 1993. Myös jäteöljyjen määrä laski hieman ollen 402 000 tonnia vuonna 1993. Kerättypen jäteöljyjen määrä on noussut noin kolmanneksen vuodesta 1990 ja di 383 000 tonnia vuonna 1993. Lähes kaikki jäteöljy poltetaan; uudistetun öljyn määrä on hyvin pieni, 25 000 tonnia vuonna 1993.

2. a,b **Tekniset, taloudelliset tai järjestelyihin liittyvät, 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut pakottavat rajoitukset, joiden johdosta jäsenvaltiot eivät ole voineet antaa jätteiden käsittelyssä etusijaa uudistamiselle**

Saksassa uusien öljyjen erittäin alhainen hinta on asettanut merkittäviä rajoituksia.

Espanjassa ei ole pakottavia rajoitteita, jotka estäisivät uudistamisen asettamisen etusijalle.

Ranskassa eräät taloudelliset tosiseikat tekevät polttamisen uudistamista kannattavammaksi menettelyksi teollisuuden kannalta.

Italiassa on pakottavia rajoitteita.

Luxemburgissa on rajoitteita syystä, että siellä ei ole öljyjen uudistamiseen tarkoitettuja laitoksia. Uudistaminen tehdään ulkomailla. Heinäkuun 17 päivänä 1994 säädetyn lain perusteella suuntautuminen kohti uudistamista on mahdollista.

Alankomaissa rajoitteita on ollut. 1980-luvulla hallituksen politiikan tavoitteena oli jäteöljyjen uudistaminen keskuskäsittelylaitoksessa (CBE). Tätä käsittelyä ei koskaan tehty taloudellisista syistä. Nykyisenä pyrkimyksenä on toteuttaa öljyntuottajien kanssa jäteöljyjen keskuskäsittelylaitos, jossa on tarkoitus tuottaa parempia polttoaineita (diesel, laivoissa käytettävä dieselöljy). Yksi yritys on saanut tätä tarkoitusta varten toimiluvan, mutta se ei käytä vielä tätä lupaa johtuen *Conseil d'Etat*'ssa käynnissä olevasta muutoksenhakumenettelystä.

Kerääjien muodostama yhteisö teki hiljattain uudistamista koskevan esityksen. Se arvioitiin, ja päätös oli kielteinen. Perusöljyjen tuottamiseen ja polttoaineiden tuottamiseen tarkoitettujen laitosten edellyttämien sijoitusten välinen ero on erittäin suuri. Vaara, että tuotteesta uudistamisen jälkeen saatava tuotto ei riitä saamaan kohtuullisessa ajassa toimintaa kannattavaksi tämän eron edellyttämässä mitassa, arvioidaan liian suureksi. Ei myöskään pidetä toivottavana jäteöljyistä huolehtimisen turvaamisen kannalta, että jäteöljyjen käsittelyn järjestely uskottaisiin kerääjäyhdistykselle. Nykyisin jäteöljyt sentrifugoidaan. Sentrifugoitu tuote myydään polttoaineeksi tai tuotteeksi, joka sekoitetaan polttoaineeseen valmistusvaiheessa. Käsittelemättömien jäteöljyjen poltto on lähes olematonta. Jäteöljyjä on myös lumppusuotimissa ja niin edelleen.
Näitä jätteitä käsitellään kuten vaarallisia jätteitä eikä kuten jäteöljyjä, ja siksi niistä usein huolehditaan polttolaitoksessa.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa öljyjen kierrätys loppui vuonna 1986. Syyt olivat taloudelliset ja tekniset; kasvava kilpailu öljy-yhtiöiden välillä aiheutti uuden öljyn hinnan voimakkaan putoamisen kierrätetyn öljyn hintaan verrattuna. Tämän lisäksi kierrätyksessä käytettävät menetelmät synnyttivät jätteitä, joista huolehtiminen oli vaikeaa ja kallista.

2. c,d **Tekniset, taloudelliset tai järjestelyihin liittyvät, 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut pakottavat esteet, jotka ovat vaikuttaneet polttamistoimenpiteiden toteutettavuuteen**

Ranskassa, jossa öljyä ei uudisteta, niistä voidaan huolehtia polttamalla ainoastaan sellaisissa laitoksissa, jotka on siihen valtuutettu ympäristönsuojelunäkökohdat huomioon ottaen ja joilla on lämmön talteenottoon tarvittavat laitteet.

Italiassa on näitä esteitä.

Luxemburgissa ei ole myöskään öljynpolttolaitosta.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa ei ole tähän mennessä ollut pakottavia esteitä jäteöljyjen polton kannalta.

2. e **Jos jäteöljyjen uudistaminen tai polttaminen ei ole ollut mahdollista edellä mainituista syistä, onko toteutettu toimenpiteitä öljyn hävittämiseksi, varastoimiseksi tai sijoittamiseksi valvotusti ja turvallisesti (3 artiklan 3 kohta)**

Ranska ja **Alankomaat** eivät vastanneet tähän kysymykseen.

Italiassa tällaisia toimenpiteitä ei ole toteutettu, sillä huolehdittavat jätteet ovat olleet uudistamista ja polttamista varten määrättyjen päästörajoitusten mukaiset.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa vuonna 1994 annetuissa määräyksissä jätehuoltoon liittyvistä luvista myönnetään vapautus vaatimuksista, jotka sallivat öljyn varastoinnin säiliöihin, joiden tilavuus on enintään kolme kuutiometriä. Tämä kannustaa kotitalouden kuluttajia keräämään öljyä kierrätystä varten.
Niinpä vuoden 1994 lopussa otettiin käyttöön uusi menettely. Sen avulla tuotetaan puhdasta öljyä edullisesti. Tämä on suunnattu myös kotitalouksien kuluttajille.

3. a,b **Yleisölle suunnattujen edistämis- ja tiedotuskampanjoiden toteuttaminen jäteöljyjen varastoimiseksi ja keräämiseksi talteen mahdollisimman tarkoin (5 artiklan 1 kohta)**

Saksassa järjestetään säännöllisesti yrityksille ja yleisölle seminaareja ja konferensseja, joihin myös liittovaltion viranomaiset ja paikalliset viranomaiset ottavat osaa. Jaetaan esittelylehtisiä.

Espanjassa autonomisten alueiden (Valencia, Katalonia, Andalucia, Baskimaa, Galicia ja Madrid) ympäristöviranomaiset ovat toteuttaneet joukkotiedotusvälineiden välityksellä yleisölle suunnattuja tiedotuskampanjoita.

Ranskassa toteutettiin yksi tiedotuskampanja vuonna 1986. Siihen kuului jalkapallon maailmancupin aikaan television välityksellä levitettäviä tietoiskuja sekä ilmoituskampanja. Yksi "vihreä" puhelinnumero on asetettu yleisön käyttöön. Se on edelleen voimassa. Lisäksi ADEMEn hoitama Minitel-palvelu tarjoaa yleisön käyttöön luettelon kerääjistä ja keräilypaikoista. Paikallisella tasolla on toteutettu erilaisia, erityisille kohderyhmille suunnattuja tiedotuskampanjoita.

Italiassa on järjestetty kampanjoita. Laissa 92/95 myönnetään väliaikaisille yhteenliittymille mahdollisuus vaikuttaa yleiseen mielipiteeseen tiedonannoilla, joissa käsitellään öljyistä huolehtimista. Nämä tiedonannot on välitetty päivälehtien, aikakauslehtien ja mainospätkien kautta. Vuodesta 1990 lähtien on ollut toiminnassa "vihreä" puhelinnumero, jossa annetaan kansalaisille ilmaisia neuvoja jäteöljyjen käsittelystä.

Luxemburgissa on toteutettu erilaisia toimenpiteitä ympäristöministeriön *Superdreckskäscht* -propagandan kehyksessä; radiossa, sanomalehdissä ja elokuvateattereissa on esitetty mainospaloja ja toteutettu muuta mainosluonteista toimintaa sekä osallistuttu messuihin.

Alankomaissa on toteutettu samankaltaisia, suurille joukoille suunnattuja tempauksia. Mainittakoon erityisesti "klein chemisch afval" -tiedotuskampanjat (KCA - pienet kemialliset jätteet), joissa oli mukana useita eri joukkoviestimiä.

Jäteöljyt sisältyivät KCA:han. Näiden tiedotuskampanjoiden toteutuksesta huolehtivat hallitus, kansalliset viranomaiset ja kunnat. Joukkotiedotusvälineistä olivat mukana televisio, radio, sanomalehdet ja aikakauslehdet. Ilmoituksia ja mainoksia kiinnitettiin myös kaupunkiliikenteen linja-autoihin. Laadittiin jäteöljyhuoltoa koskeva esite.

Kertomuksesta saa vaikutelman, että jäteöljyistä huolehditaan lainmukaisin keinoin osittain tiedottamisen ansiosta.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa vesien hallinnoimisesta vastaava kansallinen viranomainen (NRA) käynnisti tammikuussa 1995 öljyjen hoitoa koskevan kampanjan yhteistyönä öljyteollisuuden kanssa ja sen rahoittamana. Kampanjan tärkeimmät osat ovat kaupallisille aloille ja kotitalouksille tarkoitetut jäteöljyhuoltoa koskevat toimintaperiaatteet, joissa varoitetaan epäasianmukaisesta huolehtimisesta aiheutuvista vaaroista, sekä kuluttajiin yhteydessä olevalle teollisuudelle annettava tuki, joka on tarkoitettu öljyistä huolehtimiseen.

4 **Jäteöljyjä, yksinomaisesti tai yhdessä muiden jätteiden kanssa, keräävien yritysten lukumäärä sekä viranomaisten lukumäärä (5 artiklan 4 kohta)**

Saksassa jäteöljyjen keräämisestä huolehtii tiheä 200 jätteistä huolehtimiseen erikoistuneen yrityksen verkosto.

Espanjassa on kansallisen viranomaisen lisäksi toimivaltainen ympäristöviranomainen kussakin autonomisessa yhteisössä. Lupajärjestelmästä säädetään hallinnollisella päätöksellä. Kaikkiaan öljyjä kerääville yrityksille on myönnetty 68 lupaa.

Ranskassa departementin prefekti valtuuttaa keräämisestä huolehtivat yritykset, ja siten niiden keräilylupa koskee määrättyä aluetta. Kussakin departementissa on yhdestä viiteen kerääjää, ja yhteensä heitä on 233. Heidät on valtuutettu keräämään öljyjä menettelyn mukaan, josta säädetään 21 päivänä marraskuuta 1979 tehdyssä hallinnollisessa päätöksessä 79-981.

Italiassa valvova viranomainen on alueellinen, ja se muodostuu 20 viranomaisesta. Maassa on lupajärjestelmä; luvan on saanut 74 yritystä. Nämä yritykset keräävät myös muita jätteitä, ja ne ovat väliaikaisten yhteenliittymien *(consorzia)* toimiluvan haltijoita.

Luxemburgissa on nykyisin 17 jäteöljyjä keräävää yritystä, ja niistä seitsemän yritystä on valtuutettu keräämään yksinomaan öljyjä.

Alankomaissa on yksi kansallisen tason viranomainen ja kaksitoista provinssitason viranomaista. Kansallisella tasolla on kolme yritystä, joilla on toimilupa käsitellä ainoastaan jäteöljyjä, ja kolme yritystä, joiden toimilupa koskee muihin jätteisiin yhdistetyn öljyn käsittelyä. Provinssien tasolla kolme yritystä saa käsitellä öljyjä yhdessä muiden jätteiden kanssa. Molemmilla tasoilla on perustettu lupajärjestelmä.

Jäteöljyjen keräämiseen tarvitaan ministerin lupa. Luvanhaltijoita valvoo hallitus. Puolella heistä on myös lupa kerätä öljyn, veden ja lietteen seoksia, joita saadaan tyhjennettäessä huoltoasemien öljygeneraattoreita. Viimeksi mainittuja lupia antavat provinssit, jotka myös valvovat niitä.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa ei ole tahoa, joka kokoaisi yhteen nämä tiedot. Ne ovat yksittäisten jätealaa säätelevien viranomaisten hallussa.

5. a,b,c **Päätökset, jotka koskeva jäteöljyjen jakamista 3 artiklassa lueteltujen eri käsittelytapojen välisiin ryhmiin ja järjestetyt asianmukaiset tarkastukset (5 artiklan 3 kohta)**

Saksassa jäteöljyt jalostetaan nykyisin uudelleen perusöljyjen tuottamiseksi sekä käsitellään polttoaineiden tuottamista varten. Uusia tekniikoita, kuten hydratointi, on kehitetty, mutta niitä ei vielä käytetä tarpeeksi.

Espanjassa ei tehdä tällaisia päätöksiä, mutta ministerin päätöksellä myönnetään avustuksia ja tukia, joilla pääasiassa kannustetaan keräämään uudistettavaksi tarkoitettuja öljyjä ja vähemmässä määrin poltettavaksi tarkoitettuja öljyjä. Huolimatta markkinoilla vallitsevasta vapaasta kilpailusta kysyntä alalla määrää öljyjen viimeisen käsittelyn ja niiden lopullisen määränpään.

Ranskassa käsittelytavat noudattavat direktiivin 3 artiklaa, kun on kyse uudistamisesta, polttamisesta tai varastoinnista. Säädöksissä määrätään valvonnasta, jonka suorittaa asianomaisen alueen luokiteltujen laitosten tarkastaja. Jos tarkastajan antaman kertomuksen mukaan sopimuksen haltijan toimiehdoissa säädettyjä määräyksiä ei ole noudatettu, ympäristöministeri voi mitätöidä tämän sopimuksen ministerin päätöksellä hallinnollisen päätöksen N:o 79-981 9 artiklassa säädetyn menettelyn jälkeen.

Italiassa tällaisia päätöksiä ei ole tehty. Öljyt uudistetaan tai poltetaan, mutta uudistamista ja polttamista varten on järjestetty valvonta.

Luxemburgissa laitoksiin, joissa poltetaan nestemäisiä tai kaasumaisia polttoaineita, liittyvässä suurherttuakunnan muutetussa päätöksessä, tehty 23 joulukuuta 1987, kielletään kaikenlainen jäteöljyjen polttaminen laitoksissa, joiden terminen ottoteho on alle kolme megawattia. Sellaisia laitoksia varten, joiden terminen ottoteho on suurempi kuin kolme megawattia, on haettava ympäristöministeriöltä lupa etukäteen.

Alankomaissa jäteöljyt käytetään polttoaineena sen jälkeen, kun ne on käsitelty (sentrifugointi). Viidellä henkilöllä on lupa sentrifugoida jäteöljyjä. Lupa myönnetään sen jälkeen, kun edellytykset terveyden ja ympäristön suojelun kannalta täyttyvät. Valvonnasta vastaa se provinssi, jossa laitos sijaitsee.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa ei katsota tämän määräyksen olevan millään lailla hyödyllinen.

6.a,b **Luvan saaneiden jäteöljyjä uudistavien, niitä polttoaineena käyttävien tai niistä huolehtivien yritysten lukumäärä, viranomaisten lukumäärä ja toiminta sen varmistamiseksi, että kaikki suojatoimenpiteet on toteutettu (6 artiklan 1 ja 2 kohta)**

Saksassa jätteistä huolehtivan 200 yrityksen edellytetään noudattavan lupajärjestelmää, johon liittyy pakotteita.

Espanjassa on yksinomaisesti öljyjen käsittelyä varten luovutettu 2 lupaa uudistamista varten, 15 lupaa polttamista varten ja 51 lupaa huolehtimista varten. Näitä lupia annetaan vain, jos yrityksellä on hallussaan öljyjen rekisteröintikirja, ne valvovat päästöjä ja jätevesiä sekä alistuvat viranomaisten valvontaan.

Ranskassa on myönnetty 54 lupaa yrityksille, joista 27 uudistaa ja 27 polttaa öljyjä. Ne ovat jakautuneet koko kansalliselle maa-alalle. Hyväksymismenettelyyn kuuluvat tarkastukset sekä alueellisella että kansallisella tasolla. Lupa luovutetaan ympäristöministeriön päätöksellä. Laitosten yhtenäisyyttä valvotaan alueellisella tasolla.

Italiassa on myönnetty kuusi lupaa uudistamista varten ja kaksi lupaa lopullista huolehtimista varten. Kansallisella tasolla on yksi valvova viranomainen, ympäristöministeriö.

Luxemburgissa ei ole jäteöljyistä huolehtivia yrityksiä.

Alankomaissa on lupia myönnetty ainoastaan yrityksille, jotka huolehtivat myös muista jätteistä. Provinssitason viranomaisia on kaksitoista ja viisi lupaa on myönnetty jätteistä huolehtiville yrityksille.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa lupia on myöntänyt kaksi kansallista viranomaista, Hänen majesteettinsa saastumisen tarkastusvirasto sekä teollisen saastumisen tarkastusvirasto; jäteöljyjä uudistaville yrityksille on myönnetty 15 lupaa ja niitä polttaville yrityksille 15 lupaa.
Sitä vastoin 456 paikallista viranomaista, *District Councils*, on myöntänyt 2 240 lupaa öljyjä polttaville yrityksille. Yrityksille, jotka käsittelevät öljyjä yhdessä muiden jätteiden kanssa, ei ole myönnetty lupia.

7 Jäteöljyjen uudistamista koskevan 7 artiklan nojalla toteutetut toimenpiteet

Espanjassa on toteutettu 7 artiklan mukaisia toimenpiteitä, mutta niistä ei ole ilmoitettu komissiolle eikä syytä tähän ilmoitettu.

Ranskassa direktiivin 7 artikla on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä jäteöljyjen talteenottoon liittyvällä kiertokirjeellä N:o 11-86, 11 päivänä maaliskuuta 1986.

Italiassa on toteutettu toimenpiteitä, mutta niistä ei ole vielä ilmoitettu komissiolle, sillä toimivaltaiset yksiköt arvioivat vielä direktiivin 7 artiklan määräyksiä soveltavassa kansallisessa lainsäädännössä tarkennettuja teknisiä ohjeita.

Luxemburgissa 7 artiklan määräykset vahvistetaan jäteöljyjä käsittelevässä suurherttuakunnan päätöksessä, tehty 30 marraskuuta 1989, erityisesti sen 8 artiklassa. Tämän lisäksi jäteöljyjä uudistavien laitosten on noudatettava jätteiden syntymisen ehkäisyyn ja jätehuoltoon liittyvän, 17 päivänä kesäkuuta 1994 säädetyn lain määräyksiä, joiden mukaan vaaditaan toimilupa. Lupien myöntämisen kehyksessä tarkennetaan erityiset toimintaehdot.

Luxemburgissa ei ole jäteöljyjä uudistavia laitoksia. Näistä toimenpiteistä on ilmoitettu komissiolle.

Alankomaissa 7 artiklan määräyksiä ei ole saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä, sillä jäteöljyjä ei uudisteta (tässä oletetaan, että perusöljyillä ymmärretään perusvoiteluaineita).

Yhdistyneessä kuningaskunnassa on toteutettu 7 artiklan 7 nojalla seuraavat toimenpiteet:

- 7 artiklan a kohta: ympäristönsuojelulain (EPA 1990) osat I ja II

- määräykset ympäristönsuojelusta 1991 (menettelyt ja pääsisältö) SI N:o 472, jota on muutettu määräyksellä jätehuoltoon liittyvistä luvista 1994 (Määräys 14).

7. a **Vahvistetut raja-arvot direktiivin liitteessä luetelluille saastuttaville aineille (8 artikla 1 kohta a alakohta)**

Espanjassa ja **Ranskassa** laitokset, joissa palamisen terminen ottoteho on kolme megawattia, noudattavat direktiivissä määrättyjä päästöjen raja-arvoja.

Italiassa on joidenkin saastuttavien aineiden raja-arvot vahvistettu tiukemmiksi: kadmium (Cd) 0,2 mg/Nm^3, kloori (Cl) 30 mg/Nm^3, kromi (Cr), kupari (Cu), vanadiini (V) ja lyijy (Pb) alle 5 mg/Nm^3.

Luxemburgissa suurherttuakunnan määräyksessä vahvistetaan samat raja-arvot kuin direktiivissä ja määrätään, että PCB-pitoisuus poltettavaksi tarkoitetussa jäteöljyssä ei saa ylittää 50 miljoonasosaa.

Ilmakehään suuntautuville päästöille suositeltuja kansallisia kynnysarvoja, jotka ovat tiukempia direktiivin liitteessä luetelluille aineille ja muille muuttujille ja aineille, on kuitenkin sovellettu vuodesta 1994 lähtien asiaan liittyvien lupamenettelyjen kehyksessä.

Alankomaissa tiettyjen määrittelyjen mukaan käsiteltyjä jäteöljyjä ei pidetä jäteöljyinä. Käytettäessä niitä polttoaineena on niiden täytettävä samat edellytykset kuin tavanomaisten polttoaineiden. Jos jäteöljyä poltetaan huoltamon yhteydessä on kyse tavallisesti yli kolmen megawatin laitoksesta.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa laitokset, joiden terminen ottoteho on yli kolme megawattia, noudattavat direktiivissä vahvistettuja raja-arvoja.

7. b **Direktiivin liitteessä luetelluille saastuttaville aineille vahvistetut raja-arvot poltettaessa jäteöljyjä laitoksissa, joiden terminen ottoteho on alle kolme megawattia ja sovellettavia tarkastuksia koskevat tarkennukset (8 artiklan 1 kohdan b alakohta)**

Espanjassa ei ole luvallista käyttää öljyjen polttamiseen laitoksia, joissa palamisen terminen ottoteho on alle kolme megawattia.

Ranskassa jäteöljyistä huolehtivat tahot eivät käytä laitoksia, joiden terminen ottoteho on alle kolme megawattia.

Italiassa öljyjen polttaminen ei ole sallittua laitoksissa, joiden terminen ottoteho on alle kolme megawattia.

Alankomaissa vaatimukset ovat samalla tasolla kuin savukaasuja koskevat rajoitukset lupien yhteydessä, jotka myönnetään ympäristöllisin perustein.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa tällaisia laitoksia varten on olemassa raja-arvot ainoastaan lyijylle (Pb) 5 mg/m^3 ja pölylle 100 mg/m^3, mutta alin ottoteho saa olla 0,4 megawattia.

7. c **Jäteöljyjen polttamista valvovien viranomaisten lukumäärä (8 artikla 3 kohta)**

Espanjassa kaikkien öljyjen polttamiseen valtuutettujen laitosten palamisen terminen ottoteho on yli kolme megawattia, laitoksia on kuusi ja autonomisissa yhteisöissä on 17 viranomaista.

Ranska ei vastannut tähän kysymykseen.

Italiassa ei ole valtuutettuja alle kolmen megawatin laitoksia.

Alankomaissa valvova viranomainen on kunnallisella tasolla. Kolmen megawatin tai sitä pienempiä laitoksia varten lasketaan olevan noin 600 viranomaista.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa on 456 paikallista valvovaa viranomaista ja yksi kansallinen viranomainen yli kolmen megawatin laitoksia varten ja 456 paikallista viranomaista alle kolmen megawatin laitoksia varten.

8 **Jäsenvaltioiden tarkentamat jäteöljyjen vähimmäismäärät, jotka velvoittavat niitä tuottavat, keräävät tai niistä huolehtivat laitokset pitämään kirjaa ja ilmoittamaan tiedot viranomaisille (11 artikla)**

Espanjassa tämä määrä on 500 litraa niin jäteöljyjä tuotettaessa, kerättäessä kuin niistä huolehdittaessa.

Ranskassa velvoite koskee jokaista kerääjää, joka kerää 200 litraa suurempia eriä. Jätteistä huolehdittaessa ei vähimmäisarvoa ole; nimittäin mistä tahansa jäteöljyerästä huolehtiminen, koosta riippumatta, on kiellettyä ilman lupaa. Myöskään jäteöljyjen tuotannossa ei ole vähimmäismäärää; jokaisen jäteöljyjen haltijan on joko luovutettava öljy valtuutetulle kerääjälle tai huolehdittava siitä itse, mikäli hän on saanut luvan sen tekemiseen.

Italiassa ja **Luxemburgissa** laki ei vaadi vahvistamaan määrää.

Alankomaissa ei ole määrätty vähimmäismäärää kansallisella tasolla. Kerääjillä on oltava hallussaan lupa, heidän on säilytettävä se kymmenen vuoden ajan ja annettava se pyynnöstä toimivaltaisen viranomaisen tarkastettavaksi. Lupaan on kirjattava kunkin luvan perusteella tulevan tuote-erän hyväksymis- ja saapumispäivä, haltija, tavaran laji, jätteen koodi, painona ilmaistu määrä, kauppatavaraa koskevan luvan laji, analyysikertomuksen viite ja maksettu hinta.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa ei näitä tietoja ole säilytetty keskitetysti, mutta ponnisteluja on tehty niiden keräämiseksi ensimmäistä direktiiviä koskevaa kertomusta varten.

9. a,b **Jäteöljyjä kerääville yrityksille myönnetyt korvaukset, keskimääräiset summat, vahvistettu laskentaperuste ja rahoitusmenetelmä (14 artikla)**

Espanjassa keskimäärin 500 miljoonan pesetan suuruinen tuki, joka määrätään kahden laskentatavan mukaan, toinen on uudistettavaksi tarkoitettuja öljyjä varten ja toinen poltettavaksi tarkoitettuja öljyjä varten, on hyväksytty keräilylle ministeriön päätöksellä vuosiksi 1989, 1990, 1991, 1992 ja 1994.

Ranskassa asetettiin asetuksella, annettu 31 päivänä elokuuta 1989, perusöljyille lisävero, jota hallinnoi jätteistä huolehtimista ja niiden talteenottoa hoitava kansallinen toimisto ja jonka perimisestä vastaa tullihallinto. Keräilyä suorittavat yritykset saavat vahingonkorvauksen kutakin kerättyä tonnia kohti.

Italiassa myönnetään korvauksia keräilyä suorittaville yrityksille.

Luxemburgissa ja **Yhdistyneessä kuningaskunnassa** ei myönnetä korvauksia jäteöljyjä kerääville yrityksille.

Alankomaissa vahvistetaan kuukausittain enimmäishinta, joka perustuu käsittelyn jälkeisiin kustannuksiin ja tuloihin. Todellinen hinta on suunnilleen 10-15 centtiä litralta sekä keräilyn että käsittelyn osalta. Hinnan erottelu näiden kahden toiminnan välillä oli mahdotonta, sillä kerääjät suorittavat myös käsittelyn. (Vastaus kattaa myös kohdan 10.a,b).

10. a,b **Jäteöljyistä huolehtiville yrityksille myönnetyt korvaukset, keskimääräiset summat, vahvistettu laskentaperuste ja rahoitusmenetelmä (14 artikla)**

Saksassa ei myönnetä korvauksia jäteöljyistä huolehtiville yrityksille.

Espanjassa on vuodesta 1989 lähtien tarjottu tukia jäteöljyistä huolehtiville yrityksille. Tuki on keskimäärin kuusi pesetaa kilolta. Summa on tarkoitettu kattamaan hallinnoimisesta, keräilystä, kuljetuksesta ja huolehtimisesta aiheutuvat kustannukset.

Ranskassa lisäveroa sovelletaan myös jäteöljyistä huolehtivien yritysten saamiin avustuksiin sijoitushankkeissa.

Italiassa myönnetään jäteöljyistä huolehtiville yrityksille korvauksia.

Luxemburgissa ei myönnetä minkäänlaisia korvauksia yrityksille, jotka huolehtivat jäteöljyistä.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa ei määrätä jätteistä huolehtiville yrityksille maksettavista korvauksista.

11 **Jäsenvaltioiden toteuttamat toimenpiteet etusijan antamiseksi jäteöljyjen käsittelyssä uudistamiselle** (tämä otsikko ei sisältynyt kyselykaavakkeeseen)

Saksassa ei myönnetä uudistamiselle etusijaa, mutta määräyksellä kielletään sekoittamasta jäteöljyjä muihin öljyihin kuin sellaisiin, jotka sopivat uudelleen jalostettavaksi.

Espanjassa ei ole suunniteltu tämäntapaisia toimenpiteitä, mutta siellä on ministeriön määräyksellä epäsuorasti edistetty uudistamista myöntämällä avustuksia uudistamiseen tarkoitettujen öljyjen keräykseen.

Ranskassa 21 päivänä marraskuuta 1979 annetun määräyksen 2 artiklassa määrätään, että jäteöljyistä on ensisijaisesti pyrittävä huolehtimaan uudistamalla tai kierrättämällä valtuutetuissa laitoksissa.

Italiassa, Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Alankomaissa ei ole toteutettu toimenpiteitä uudistamisen asettamiseksi etusijalle.

Luxemburgissa 17 päivänä kesäkuuta 1994 säädetyssä laissa jätteiden syntymisen ehkäisemisestä ja jätehuollosta asetetaan yleisesti aineiden uudistaminen etusijalle.

IV PÄÄTELMÄT

Kuten yleisiä asioita esittelevässä luvussa mainittiin, pääosa tästä kertomuksesta nojaa kuuden jäsenvaltion tiedonantoon; riittävästi tietoja ajalta 1990-1994 antoivat Espanja, Italia, Yhdistynyt kuningaskunta, Ranska, Luxemburg ja Alankomaat.

Kaikki nämä maat ovat toteuttaneet toimenpiteitä varmistaakseen, että jäteöljyt kerätään ja niistä huolehditaan aiheuttamatta vahinkoa ihmisille tai ympäristölle.

Kuitenkin ainoastaan Ranska ja Luxemburg ovat lakien avulla asettaneet uudistamisen selvästi etusijalle, Espanjassa sitä on edistetty joillakin säädöksillä. Lopuksi voidaan todeta, että käytännössä uudistetun jäteöljyn määrä on tänä aikana kasvanut ainoastaan Italiassa.

Saksassa vuonna 1991, jolta viimeisimmät tiedot ovat, kaksi kolmasosaa kerätystä jäteöljystä uudistettiin ja yksi kolmasosa käytettiin polttoaineena. Puolet Luxemburgista peräisin olevasta öljystä uudistettiin.

Ranskassa uudistetun öljyn määrä väheni tänä aikana voimakkaasti ja polttoaineena käytetyn öljyn määrä kaksinkertaistui. Espanjassa koko kerätty jäteöljymäärä käytettiin polttoaineeksi.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa kaikki jäteöljy on poltettu vuodesta 1986 lähtien. Alankomaissa käytettiin puolet kerätystä jäteöljystä polttoaineena ja toisesta puolikkaasta huolehdittiin. Perusteluna tälle paremminkin pettymyksen tuottavalle tilanteelle Italia, Yhdistynyt kuningaskunta, Luxemburg, Alankomaat ja Saksa esittävät uudistamista rajoittavat taloudelliset näkökohdat.

Tarkasteltaessa direktiivin muita säännöksiä huomataan, että tarmokkaita toimenpiteitä on toteutettu ainoastaan jäteöljyjen keräilyn osalta. Yksikään jäsenvaltio ei ilmaissut vankkumatonta tahtoa pitää uudistamista tehokkaasti etusijalla.

Kaikki edellä mainitut maat ovat laatineet ja soveltaneet yleisölle suunnattuja tiedotuskampanjoita jäteöljyjen varastoimiseksi asianmukaisesti ja niiden keräämiseksi talteen mahdollisimman tarkkaan.

Sitä vastoin ainoastaan Italia ja Luxemburg ovat määränneet päästöille direktiivissä esitettyjä arvoja tiukemmat raja-arvot, ja ainoastaan Italia, Espanja ja Ranska ovat määränneet vähimmäisarvot, jotka edellyttävät tietojen rekisteröintiä jäteöljyjä keräävältä, niitä käsitteleviltä tai niistä huolehtivilta yrityksiltä.

Ainoastaan Yhdistynyt kuningaskunta ei ole myöntänyt korvauksia keräilystä, ja korvausta huolehtimisesta eivät ole myöntäneet Yhdistynyt kuningaskunta, Luxemburg ja Saksa.

Yhteenvetona voidaan todeta, että:

1) direktiiviä on sovellettu vain hyvin pieneltä osin, ja

2) jäsenvaltiot eivät ole halunneet asettaa jäteöljyjen uudistamista tehokkaasti etusijalle niiden polttamiseen verrattuna.

DIREKTIIVI 86/278/ETY YMPÄRISTÖN, ERITYISESTI MAAPERÄN, SUOJELUSTA KÄYTETTÄESSÄ PUHDISTAMOLIETETTÄ MAANVILJELYSSÄ

I JOHDANTO

Ympäristön, erityisesti maaperän, suojelusta käytettäessä puhdistamolietettä maanviljelyssä 12 päivänä kesäkuuta 1986 annetun neuvoston direktiivin 86/278/ETY 17 artiklassa säädetään, että jäsenvaltioiden on laadittava joka neljäs vuosi, ja ensimmäisen kerran viiden vuoden kuluttua direktiivin tiedoksi antamisesta, yhteenvetokertomus lietteen käytöstä maanviljelyssä.

Koska direktiivi annettiin tiedoksi 17 päivänä kesäkuuta 1986, jäsenvaltioiden oli laadittava ensimmäinen kertomuksensa vuosilta 1987-1990 ennen kesäkuun 17 päivää 1991.

Kuusi jäsenvaltiota, nimittäin Belgia, Tanska, Saksa, Espanja, Ranska ja Yhdistynyt kuningaskunta, toimittivat kertomuksensa vuosien 1991 ja 1992 aikana. Komissio ei katsonut hyödylliseksi julkistaa tietoja, jotka olivat näin puutteelliset ja yhtenäisen esitysmuodon puuttuessa erittäin kirjavat.

Direktiivin 86/278/ETY 17 artiklan mukaisesti olisi toinen kertomus, joka kattaa vuodet 1991-1994, pitänyt toimittaa ennen kesäkuun 17 päivää 1995. Huolimatta 18 päivänä toukokuuta ja 25 päivänä heinäkuuta 1995 lähetetyistä muistutuskirjeistä ainoastaan Belgia, Espanja, Ranska, Portugali ja Yhdistynyt kuningaskunta ovat toimittaneet kertomuksen.

Kuten yleisessä johdannossa esitetään, tämä kertomus käsittää ajanjakson 1991-1994, ja siinä siis tarkastellaan ainoastaan viittä edellä mainittua jäsenvaltioita.

II DIREKTIIVIN SAATTAMINEN OSAKSI KANSALLISTA LAINSÄÄDÄNTÖÄ

Eräät jäsenvaltiot eivät ole vieläkään hyväksyneet kaikkia toimenpiteitä tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöään. Yhteisön tuomioistuin on antanut tuomion Belgialle, koska se ei ollut saattanut direktiiviä osaksi lainsäädäntöään (tuomio annettu 3 päivänä toukokuuta 1994, asia C-260/93). Tämä puute korjattiin tammikuussa 1992 Flanderin alueen osalta, tammikuussa 1995 Vallonian alueen osalta ja elokuussa 1995 Brysselin alueen osalta.

Tässä kertomuksessa tarkastellun ajanjakson päättyessä komissio ei ole vielä saanut haltuunsa soveltavaa asetusta, jonka on tarkoitus täydentää direktiivin saattaminen osaksi Portugalin kansallista lainsäädäntöä, ja samaan aikaan direktiivin, erityisesti 2(a), 6(a ja b), 9, 10(1) ja 16 artiklan saattamista osaksi Ranskan kansallista lainsäädäntöä koskevat toimenpiteet ovat olleet komission ja Ranskan välisen kirjeenvaihdon aiheena.

Irlannin osalta tilanne on seuraava: direktiivin liitteessä IA viitataan maihin, joiden pH-arvo vaihtelee välillä 6-7, kun taas Irlannin vastaavassa taulukossa (part I of the schedule to SI 183 of 1991) viitataan maihin, joiden pH on välillä 5-7. Vastauksena komission pyyntöön saada tietoja tästä Irlannin lainsäädäntöä koskevasta eroavuudesta ovat Irlannin viranomaiset vakuuttaneet, että se ei aiheuta ympäristöriskejä.

III DIREKTIIVIN TÄYTÄNTÖÖNPANO: KERTOMUS JA JÄSENVALTIOIDEN VASTAUKSET KOMISSION PÄÄTÖKSEEN 94/474/ETY POHJAUTUVAAN KYSELYYN

Eräiden ympäristönsuojelua koskevien direktiivien standardoinnista ja täytäntöönpanosta annetun direktiivin 91/692/ETY[2] johdosta komissio hyväk syi kyselykaavakemallin direktiivin 86/278/ETY soveltamista koskevien kertomusten laadintaa varten.

Muodollisesti tätä kyselykaavaketta on käytettävä ensimmäisen kerran ainoastaan ajanjaksolle 1995-1997.

Komissio on kuitenkin pyytänyt jäsenmaita käyttämään sitä mahdollisimman paljon vuosien 1991-1994 kertomusta varten.

Tältä ajanjaksolta ovat kertomuksen toimittaneet **Belgia, Espanja, Ranska, Portugali** ja **Yhdistynyt kuningaskunta.**

Belgian kertomus ei koske Brysselin aluetta, jossa ei vielä ole jätevedenpuhdistamoa. Vallonian kertomus ei seuraa muodollisesti kyselykaavakkeen mallia johtuen direktiivin myöhäisestä saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöä.

---

2 EYVL N:o L 377, 31.12.91, s. 48

Ranskan kertomuksessa jätetään eräät kysymykset vastaamatta, ja Portugalin kertomus muodostuu pelkästä "Portaria"-hankkeen esittelystä.

Mitä tulee jäsenmaihin, jotka eivät ole vastanneet lainkaan komission pyyntöön, komission yksiköillä on käytössään joitakin aikaisempia Tanskaa ja Saksaa koskevia tietoja. Valitettavasti niihin sisältyy tietoja vain vuotta 1989 edeltävältä ajalta, ja siten ne jäävät tässä selvityksessä tarkastellun ajanjakson ulkopuolelle.

Seuraavassa kertomuksessa esitetään yhteenveto jäsenvaltioiden vastauksista edellä mainitun kyselyn eri kysymyksiin. Lukemisen helpottamiseksi otsikot on numeroitu kyselykaavakkeen kohtien mukaan.

III. 1 Erityisehdot käytettäessä sakokaivoista tai muista vastaavista laitteistoista peräisin olevaa lietettä (3 artikla 2 kohta)

Belgiassa elokuussa 1977 annetussa kuninkaallisessa määräyksessä lannoitteiden ja maanparannusaineiden (joihin lietteet kuuluvat) käytöstä määrätään, että ne eivät saa sisältää mitään haitallisia tai myrkyllisiä aineita, myrkyllisiä hyönteisiä tai ankeroisia, mikro-organismeja tai muita kasvitautien aiheuttajia, jotka herkästi voivat tuottaa vahinkoa kasveille tai ihmisten tai eläinten terveydelle.

Espanjassa soveltamisehdot ovat samat kuin jätevedenpuhdistamoista saatavalle lietteelle.

Ranskassa liete on levitettävä sopivilla laitteilla, ja se on mullattava syvään kyntämällä heti seuraavana päivänä.

Portugali ei antanut tietoja.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa sakokaivolietteeseen sovelletaan samoja sääntöjä kuin puhdistamolietteeseen; käsitelty liete, joka levitetään pintaan sijoittamatta sitä maahan, on mullattava heti, kun se on kohtuudella mahdollista.

III. 2(a) Raskasmetallipitoisuuksien raja-arvot maassa ja lietteessä sekä sovellettavat enimmäismäärät

Seuraavissa taulukoissa esitetään direktiivin liitteitä IA, B ja C varten toimitetut tiedot.

N:o 1. MAAPERÄÄ KOSKEVAT RAJA-ARVOT (mg/kg) (direktiivin liite IA)

Muuttuja	Direktiivi 86/278/ETY	Belgia			Espanja		Ranska	Portugali			Yhdistynyt kuningaskunta			
		Flander		Vallonia										
		hiekka-maa	savi		pH <7	pH >7		pH <5,5	pH 5,5-7	pH >7,0	pH 5,0-5,5	pH 5,5-6,0	pH 6,0-7,0	pH >7
Kadmium	1-3	1	3	1	1	3	2	1	3	4	3	3	3	3
Kupari	50-140	50	140	50	50	210	100	50	100	200	80	100	135	200
Nikkeli	30-75	30	75	50	30	112	50	30	75	110	50	60	75	100
Lyijy	50-300	50	300	100	50	300	100	50	300	450	300	300	300	300
Sinkki	150-300	150	300	200	150	450	300	150	300	450	200	250	300	450
Elohopea	1-1,5	1	1,5	1	1	1,5	1	1	1,5	2,0	1	1	1	1
Kromi	-	100	150	100	100	150	150	50	200	300	400	400	400	400

N:o 2. LIETETTÄ KOSKEVAT RAJA-ARVOT (mg/kg) (LIITE I B)

Muuttuja	Direktiivi 86/278/ETY	Belgia		Espanja		Ranska		Portugali	Yhdistynyt kuningaskunta
		Flander	Vallonia	pH<7	pH>7	Viite	Raja-arvo		
Kadmium	20-40	12	10	20	140	20	40	20	-
Kupari	1000-1750	750	600	1 000	1 250	1 000	2 000	1 000	-
Nikkeli	300-400	100	100	300	400	200	400	300	-
Lyijy	750-1 200	600	500	750	1200	800	1 600	750	1 000
Sinkki	2 500-4 000	2 500	2 000	2 500	4 000	3 000	6 000	2 500	-
Elohopea	16-25	10	10	16	25	10	20	16	-
Kromi	-	500	500	1 000	1500	1 000	2 000	1 000	-

N:o 3. VILJELYMAIHIN LISÄTTÄVIÄ VUOTUISIA RASKASMETALLIMÄÄRIÄ KOSKEVAT RAJA-ARVOT (kg/ha/vuosi) (LIITE I C)

	Direktiivi 86/278/ETY	Belgia			Espanja	Ranska	Portugali	Yhdistynyt kuningaskunta
		Flander		Vallonia				
		Laitumet	Viljelymaa					
Cd	0,15	0,012	0,024	-	0,15	0,06	0,15	0,15
Cu	12	0,75	1,5	-	12	3	12	7,5
Ni	3	0,1	0,2	-	3	0,6	3	3
Pb	15	0,6	1,2	-	15	2,4	15	15
Zn	30	2,5	5	-	30	9	30	15
Hg	0,1	0,01	0,02	-	0,1	0,03	0,1	0,1
Cr	-	0,5	1	-	3	3	4,5	

III.2.(b) **Maahan lisättävän lietteen enimmäismäärä tonneina kuiva-ainetta hehtaaria kohti vuodessa (5 artiklan 2 kohdan a alakohta)**

Flanderissa sallitaan yhden kuiva-ainetonnin levitys hehtaarille vuodessa laidunmailla ja kahden kuiva-ainetonnin levitys viljelymailla. Nämä määrät saadaan lisätä ainoastaan kerran kolmessa vuodessa.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa on valittu 5 artiklan 2 kohdan b alakohdassa esitetty menettelytapa (raja-arvojen vahvistaminen maahan hehtaaria ja vuotta kohden lisättäville metalleille) eikä siis ole vahvistettu lietteelle sallittua enimmäismäärää hehtaaria ja vuotta kohden.

Muissa kertomuksissa (Vallonian alue, Espanja, Ranska, Portugali) ei vastata tähän kysymykseen.

III.2.(c) **Alueella, jolla viljeltävät kasvit on tarkoitettu käytettäväksi yksinomaisesti eläinten rehuna, sallitut väljemmät raskasmetallipitoisuuksien raja-arvot (liitteen IA huomautus 1)**

Flanderissa ja **Espanjassa** väljempiä raja-arvoja ei ole sallittu.

Vallonian, Ranskan ja Portugalin kertomuksissa ei viitata lainkaan tähän aiheeseen.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa sallitaan väljemmät raja-arvot 11 paikassa, pinta-alaltaan yhteensä 2 540 hehtaaria, jotka sijaitsevat jätevedenpuhdistamoiden läheisyydessä ja joita ennen on käytetty lietteen levityspaikkoina. Kertomuksessa ei kuitenkaan ilmoiteta sallittuja raja-arvoja.

III.2.(d) **Mailla, joiden pH-arvo on yli 7, sallitut väljemmät raskasmetallipitoisuuksien raja-arvot (liitteen IA huomautus 2)**

Flanderissa sallitaan kuparille, nikkelille ja sinkille vastaavasti raja-arvot 75, 45 ja 225 mg/kg mailla, joiden pH on pysyvästi yli 7.

Vallonian ja Ranskan kertomuksissa ei vastata tähän kysymykseen.

Espanjassa ja **Yhdistyneessä kuningaskunnassa** sallitut raja-arvot ja **Portugalissa** esitetyt raja-arvot esitetään edellä olevassa taulukossa N:o 1.

III.2.(e) Väljemmät raja-arvot rehukasvien viljelyyn tarkoitettuun maahan lisättävien raskasmetallien vuosittaisille enimmäismäärille (liitteen IC huomautus 1)

Flanderissa ja **Espanjassa** ei sallita korkeampia raja-arvoja.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa edellä II.2(c) kohdassa tarkoitetuilla paikoilla voidaan soveltaa tätä erivapautta, mutta sallittuja raja-arvoja ei ole ilmoitettu.

Vallonian, Ranskan ja Portugalin kertomuksissa ei käsitellä tätä kysymystä.

III.3(a) Lietteen käsittelyssä käytettävien tekniikoiden kuvaus (6 artikla)

Flanderissa sallittuja teknologioita ovat pitkät biologiset, kemialliset ja termiset käsittelyt. Stabilointi tehdään kylmäkäsittelynä 65 prosentille lietteistä, kalkkikäsittelynä 5 prosentille lietteistä ja aerobisesti lopulle 30 prosentille lietteistä.

Valloniassa liete ainoastaan "kunnostetaan", ilman lisätarkennuksia.

Espanjassa liete suodatetaan, käsitellään fysikaalisesti ja kemiallisesti ja poistetaan siitä vesi.

Ranskassa liete stabiloidaan anaerobisen tai aerobisen käymisen avulla tai kemiallisin menetelmin. Liete sakeutetaan vettä poistamalla.

Portugalin kertomuksessa ei puhuta käsittelyistä.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa liete pastöroidaan anaerobisesti kohtalaisessa lämmössä tai lämpökäsittelyllä. Sen jälkeen liete kompostoidaan tai kalkkistabiloidaan ennen veden poistoa.

III.3(b ja c) **Lieteanalyysien välinen aika (liitteen II A 1 kohta)**

Vallonian ja Ranskan kertomuksissa ei tarkastella sitä, kuinka usein analyysit tehdään.

Flanderissa, Espanjassa ja **Yhdistyneessä kuningaskunnassa** analyysien välinen aika on sama kuin direktiivissä mainittu.

Portugalissa "Portariaa" tarkasteltaessa analyysit tehdään direktiivissä mainituin aikavälein (kaksi kertaa vuodessa), mutta tämä voidaan muuttaa niin, että analyysit tehdään kerran vuodessa, jos kahdelta peräkkäiseltä vuodelta saadut tulokset eivät vaihtele merkittävästi. Tämän lisäksi on tehtävä analyysit, jos käsitellyn jäteveden laatu vaihtelee merkittävästi tai jos käsittelytavassa tapahtuu muutoksia. Kuparin, sinkin ja kromin analysointi ei ole pakollista, mikäli näitä aineita ei ole koskaan tavattu tai niitä on tavattu vain pieniä määriä käsiteltävissä jätevesissä.

III.3(d ja c) **Käsittelemättömän lietteen maahan sijoittamista tai multaamista koskevat erityistoimenpiteet (6 artiklan a kohta)**

Flanderissa ja **Espanjassa** vain käsiteltyä lietettä saadaan käyttää.

Valloniassa liete on "kunnostettava".

Yhdistyneessä kuningaskunnassa ei ole toteutettu erityistoimenpiteitä.

Ranskan ja Portugalin kertomuksissa ei vastata kysymykseen

III.4 Aika, jolloin lietteen levitys on kiellettyä ennen kyseisen alueen käyttöä laiduntamiseen tai sadonkorjuuta (7 artikla)

Flanderissa määrätään kuuden viikon varoaika, riippumatta viljeltävästä kasvista.

Espanjassa kieltoa koskevat määräajat ovat samat kuin direktiivissä mainitut.

Vallonia, Ranska ja Portugali eivät antaneet tätä koskevia tietoja.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa määrätään ainoastaan kolmen viikon määräaika tekemättä eroa eri viljelykasvien välillä.

III.5(a ja b) **Raja-arvojen ja muiden toimenpiteiden vahvistaminen maille, joiden pH-arvo on alle 6 (8 artikla)**

Flanderissa on yksiselitteisesti kielletty lietteen levittäminen maille, joiden pH on alle 6.

Espanjassa (katso liitteeseen IA liittyvä taulukko edellä) pH:ta koskeva raja-arvo on 7. Kaikille maille, joiden pH-arvo on tätä alempi, sovelletaan liitteessä IA mainittua alempaa arvoa.

Samassa taulukossa esitetään **Yhdistyneessä kuningaskunnassa** määrätyt raja-arvot sinkille, kuparille ja nikkelille pH-arvon vaihtelun mukaan.

Vallonian, Ranskan ja Portugalin kertomuksissa ei käsitellä tätä kysymystä.

III.6(a) Muiden muuttujien kuin pH-arvon ja raskasmetallien tutkimiseksi suoritetut maa-analyysit (liitteen IIB 1 kohta)

Flanderissa analysoidaan myös fosfaattipitoisuus.

Valloniassa, Espanjassa ja **Yhdistyneessä kuningaskunnassa** ei mitata muita muuttujia.

Ranska ja Portugali eivät antaneet tähän asiaan liittyviä tietoja.

III.6(b) Maa-analyysien välinen enimmäisaika (liitteen IIB 2 kohta)

Direktiivin määräysten lisäksi **Flanderissa** määrätään maan lisäanalyysistä jokaisen 20 tonnin liete-erän lisäyksen jälkeen.

Espanjassa autonomiset yhteisöt päättävät analyysien välisestä ajasta.

Vallonian, Ranskan ja Portugalin kertomuksissa ei anneta tähän asiaan liittyviä tietoja.

Yhdistyneessä kuningaskunnassa maa-analyysi tehdään ensimmäisen kerran, kun lietettä käytetään ensimmäisen kerran, ja sen jälkeen 20 vuoden kuluttua. Maanomistajan tai ministerin pyynnöstä maa-analyysi voidaan tehdä kuitenkin viiden vuoden kuluttua ensimmäisestä analyysistä.

III.7 Puhdistamoissa tuotetut lietemäärät, maanviljelyssä käytetyt lietemäärät, lietteellä käsitelty pinta-ala, lietteen keskimääräinen raskasmetallipitoisuus (10 artiklassa mainitun rekisterin pohjalta)

Pyydetyt tiedot esitetään seuraavassa taulukossa, jossa annetaan tässä kertomuksessa tarkoitettua ajanjaksoa koskevat keskiarvot.

N:o 4. TUOTETTU JA KÄYTETTY LIETEMÄÄRÄ

	Tuotettu liete (kuiva-ainetonnia/vuosi)	Maanviljelyyn käytetty liete (kuiva-ainetonnia/vuosi)	Käsitelty pinta-ala (vapaaehtoinen)
Flander	838 731	212 228	--
Vallonia	13 267	10 044	--
Espanja	404 299	204 197	--
Ranska	758 500	496 500	--
Portugali	--	--	--
Yhdistynyt kuningaskunta	1 030 000	500 000	--

N:o 5. LIETTEEN KESKIMÄÄRÄINEN RASKASMETALLIPITOISUUS (mg/kg kuiva-ainetta)

	Direktiivi 86/278/ETY	Belgia		Espanja	Ranska	Portugali	Yhdistynyt kuningaskunta
		Flander	Vallonia				
Cd	20-40	3,6	3,3	6	5,3	-	3,2
Cu	1 000-1 750	312	179	294	334	-	473
Ni	300-400	46	50	49	39	-	37
Pb	750-1 200	229	182	406	133	-	217
Zn	2 500-4 000	1 350	925	1 157	921	-	889
Hg	16-25	1,7	1,5	11	2,7	-	3,2
Cr	-	73	76	363	80	-	86

Raskasmetalleja koskevien tietojen lisäksi Flanderin kertomuksessa esitetään kokonaistyppeä (26 mg/kg kuiva-ainetta) ja kokonaisfosforia (2,2 mg/kg kuiva-ainetta) kuvaavat analyysitulokset.

III.8 Pienille puhdistamoille myönnetyt erivapaudet (11 artikla)

Flanderissa ja **Yhdistyneessä kuningaskunnassa** ei ole myönnetty erivapauksia.

Muiden kertomuksissa ei vastata kysymykseen.

IV PÄÄTELMÄT

Ei ole mahdollista tehdä unionin tasolla johtopäätöksiä viiden kansallisen kertomuksen pohjalta, joista ainoastaan kaksi ja puoli (Espanjan, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Flanderin kertomukset) ovat täydellisiä, korostamatta jäsenvaltioiden haluttomuutta toimittaa näitä kertomuksia.

Tältä hyvin rajoitetulta pohjalta voidaan kuitenkin katsoa, että direktiivin täytäntöönpano on toteutunut paremminkin hyvin tarkasteltaessa sen tärkeintä osaa eli maataloudessa hyödynnettävän lietteen sallittuja raskasmetallipitoisuuksia, ja todeta, että tavallisesti nämä pitoisuudet ovat selvästi direktiivin liitteessä IB määrättyjä raja-arvoja pienemmät.

ISSN 1024-4492

KOM(97) 23 lopullinen

ASIAKIRJAT

FI 14

Luettelonumero : CB-CO-97-020-FI-C

ISBN 92-78-15162-9

Euroopan yhteisöjen virallisten julkaisujen toimisto

L-2985 Luxemburg

64